

บทที่ 4

บทวิเคราะห์การรับกฎหมายต้นแบบในสิงคโปร์

4.1. การรับกฎหมายอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศในสิงคโปร์

สำหรับการรับกฎหมายต้นแบบในประเทศสิงคโปร์นั้น ได้กำหนดให้รับเอากฎหมายต้นแบบที่ฉบับเข้ามาบังคับใช้ในสิงคโปร์ในบทบัญญัติ Section 3¹ โดยถือว่าบทบัญญัติในกฎหมายต้นแบบสามารถนำมาใช้บังคับได้โดยใช้การตีความตามเอกสารของคณะกรรมการกฎหมายการค้าระหว่างประเทศและเอกสารประกอบการร่างกฎหมายต้นแบบ² แต่อย่างไรก็ดีการใช้

¹ Section 3. Model Law to have force of law.

(1) Subject to this Act, the Model Law, with the exception of Chapter VIII thereof, shall have the force of law in Singapore.

(2) In the Model Law --

"State" means Singapore and any country other than Singapore;

"this State" means Singapore.

²Section 4. Interpretation of Model Law by use of extrinsic material.

(1) For the purposes of interpreting the Model Law, reference may be made to the documents of --

(a) the United Nations Commission on International Trade Law;

and

(b) its working group for the preparation of the Model Law,

relating to the Model Law.

(2) Subsection (1) shall not affect the application of section 9A of the Interpretation Act for the purposes of interpreting this Act.

กฎหมายต้นแบบเพียงอย่างเดียวไม่สามารถตอบสนองต่อความต้องการของนักลงทุนที่ต้องการใช้การอนุญาโตตุลาการการพาณิชย์ระหว่างประเทศได้ สิงคโปร์จึงได้แก้ไขบทบัญญัติบางประเด็นเพื่อความเร็ว สะดวก และเกิดความยืดหยุ่นในกระบวนการพิจารณาอนุญาโตตุลาการ ดังปรากฏอยู่ในส่วนที่ 2 ของกฎหมาย IAA³

เพื่อความละเอียดในการวิเคราะห์การทำความเข้าใจในประเด็นที่มีการแก้ไขในกฎหมายต้นแบบตามแบบกฎหมายอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศของสิงคโปร์จึงแบ่งหัวข้อที่จะวิเคราะห์ดังนี้

4.1.1. ขอบเขตของกฎหมายที่ใช้บังคับกับกรณี⁴ (Scope of application)

สำหรับเรื่องขอบเขตของกฎหมายที่ใช้บังคับกับกรณีที่จะใช้การอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศในสิงคโปร์ที่แก้ไขจากกฎหมายต้นแบบที่ได้กำหนดอยู่ใน Section 5 กำหนดขอบเขตของการใช้กฎหมายนี้และกฎหมายต้นแบบบังคับกับกรณีระหว่างประเทศเท่านั้น นอกจากนี้ว่าคู่สัญญาจะตกลงกันเป็นลายลักษณ์อักษรว่าให้ใช้กฎหมายฉบับนี้หรือกฎหมายต้นแบบมาปรับใช้

ในการกำหนดขอบเขตที่ชัดเจนนั้น เพื่อประโยชน์ในการเลือกบังคับใช้กฎหมายอนุญาโตตุลาการแก่กรณีสำหรับคู่สัญญา แต่การกำหนดโดยชัดเจนเกินไปอาจจะนำมาซึ่งความรัดกุมการปรับใช้กฎหมายจนไม่เกิดความยืดหยุ่นกับผู้ใช้ ฉะนั้น ในร่างกฎหมายฉบับนี้จึงให้ความสำคัญเรื่องนี้ โดยกำหนดเพียงขอบกว้าง ๆ ไว้เพื่อพิจารณา เช่นเดียวกับประเทศในระบบคอมมอนลอว์อื่น ๆ เช่น ฮอลแลนด์ และออสเตรเลีย และปัญหาการใช้อำนาจของศาลในการแทรกแซงการดำเนินกระบวนการพิจารณาของอนุญาโตตุลาการและการบังคับตามคำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการต่างประเทศ ซึ่งอยู่ภายใต้ New York convention 1958 มีหลักเกณฑ์ที่สำคัญที่นำมากำหนดองค์ประกอบของการใช้กฎหมายอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศ ได้แก่ หลักดินแดนหรือหลักสถานที่ทำการอนุญาโตตุลาการ หลักสัญชาติของคู่กรณีหรือ

³ See Appendix II: International Arbitration Act. 1994. (Cap143)

⁴ IAA Section 5

อนุญาโตตุลาการ หลักเหนือกฎหมายวิธีพิจารณาความ และหลักเกี่ยวกับสภาพของข้อพิพาท เหล่านี้เป็นหลักเกณฑ์ที่แยกการอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศและภายในประเทศออกจากกัน

และการที่กฎหมายฉบับนี้ระบุในเรื่องขอบเขตในการบังคับกับกรณีระหว่างประเทศก็เพื่อความชัดเจนในการเลือกใช้กฎหมายในสิงคโปร์ ระหว่างกฎหมายอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศ 1994 และกฎหมายอนุญาโตตุลาการ 1953⁶ โดยเงื่อนไขในการกำหนดว่าอย่างไรจึงจะสามารถเลือกใช้การอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศในสิงคโปร์ได้นั้น กำหนดอยู่ใน Section 5(2) และ (3)⁷ ว่าอย่างไรจึงจะมีข้อพิพาทที่อยู่ภายใต้กฎหมายอนุญาโตตุลาการ 1953 ซึ่งเป็นเรื่องภายในประเทศเท่านั้น ซึ่งในเงื่อนไขของสิงคโปร์นี้ให้ความสำคัญกับ “สถานที่” เป็นหลัก

⁵ ชนิษฐา เต็มตฤชณา, แนวความคิดในการแบ่งแยกอนุญาโตตุลาการภายในประเทศและอนุญาโตตุลาการต่างประเทศ, วิทยานิพนธ์ภาคศึกษานิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หน้า 4 , 28-29.

⁶ See Appendix I : The Arbitration Act. Cap10A 1953

⁷ IAA Section 5(2), (3):

(2) Notwithstanding Article 1 (3) of the Model Law, an arbitration is international if --

(a) at least one of the parties to an arbitration agreement, at the time of the conclusion of the agreement, has its place of business in any State other than Singapore; or

(b) one of the following places is situated outside the State in which the parties have their places of business:

(i) the place of arbitration if determined in, or pursuant to, the arbitration agreement;

(ii) any place where a substantial part of the obligations of the commercial relationship is to be performed or the place with which the subject-matter of the dispute is most closely connected; or

ในการแยกกฎหมาย 2 ฉบับในเรื่องการอนุญาโตตุลาการภายในประเทศและระหว่างประเทศนั้น เพื่อให้เกิดการแบ่งแยกที่ชัดเจนเนื่องจากสาเหตุหลัก ๆ คือ ลักษณะของข้อพิพาทของการอนุญาโตตุลาการภายในและระหว่างประเทศมีองค์ประกอบที่ต่างกัน โดยการอนุญาโตตุลาการภายในประเทศใช้สำหรับข้อพิพาทที่เกิดขึ้นภายในประเทศ โดยไม่มีองค์ประกอบในการดำเนินธุรกิจระหว่างประเทศเข้ามาเกี่ยวข้อง แต่สำหรับการอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศนั้นมีวัตถุประสงค์ตรงข้ามกัน คือ เพื่อใช้กับข้อพิพาทที่มีองค์ประกอบต่างประเทศเข้ามาเกี่ยวข้อง หรือเป็นข้อพิพาทที่มีลักษณะเป็นข้อพิพาทภายในของต่างประเทศที่ต้องการใช้กฎหมายอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศในสิงคโปร์ (Non-international Disputes) และที่สำคัญที่สุดเพื่อให้การบังคับกับกฎหมายอนุญาโตตุลาการเกิดความสะดวกในการยอมรับและบังคับใช้คำชี้ขาด

สำหรับคำว่า "การพาณิชย์" นั้นในสิงคโปร์มิได้ระบุลงไปในมาตรานี้เช่นเดียวกับฮ่องกง เนื่องจากปัญหาความไม่ชัดเจนของความหมาย ซึ่งในแต่ละประเทศที่มีแนวคิดและระบบกฎหมายต่างกันมักจะทำให้คำนิยามที่ต่างกันไปด้วย อาทิเช่นประเทศซีวิลลอว์มักจะมีกฎหมายสำหรับการค้าออกมาต่างหากแยกจากกัน ส่วนในประเทศคอมมอนลอว์ไม่มีความแตกต่าง เพื่อหลีกเลี่ยงปัญหานี้อย่างฮ่องกง จึงจะคำว่า "commercial" เมื่อรับเอากฎหมายต้นแบบมาใช้⁸ โดยไม่ได้

(c) the parties have expressly agreed that the subject-matter of the arbitration agreement relates to more than one country.

(3) For the purposes of subsection (2) --

(a) if a party has more than one place of business, the place of business shall be that which has the closest relationship to the arbitration agreement;

(b) if a party does not have a place of business, a reference to his place of business shall be construed as a reference to his habitual residence.

(4) Notwithstanding anything to the contrary in the Arbitration Act, that Act shall not apply to any arbitration to which this Part applies

⁸ Neil Kaplan, Q.C., 'The UNCITRAL Model Law- A Worthwhile Model', APEC Symposium 1998: Alternative Mechanism for the Settlement of Transnational Commercial

ระบบขอบเขตที่ชัดเจนโดยใช้บทอ้างอิงตามกฎหมายต้นแบบ สำหรับการดำเนินการพาณิชย์ที่มักจะมีข้อพิพาทในสิงคโปร์ ส่วนมากจะประกอบไปด้วยเรื่องสำคัญ ๆ 4 ประเภท คือ การพาณิชย์นาวี สัญญาก่อสร้างและงานวิศวกรรม งานบริษัทการประกันภัยและธนาคาร และ การดำเนินธุรกิจการค้าการพาณิชย์ระหว่างประเทศ⁹

แต่อย่างไรก็ดี ในข้อพิพาทระหว่างประเทศตามหลักเกณฑ์ในบังคับของกฎหมายฉบับนี้ก็ได้บังคับให้ผู้สัญญาต้องใช้แต่กฎหมายนี้ โดยให้ทางเลือกแก่คู่สัญญาตกลงเงื่อนไขกันเอง โดยใช้หลักอิสระของคู่สัญญา (The party autonomy principle)¹⁰ ว่าจะให้กฎหมายนี้หรือกฎหมายอื่นหรือในทางกลับกันหากเป็นกรณีการอนุญาโตตุลาการในประเทศอาจจะตกลงกันเป็นลาย

Disputes. 27-28 April, Bangkok, The Arbitration Office, Ministry of Justice, Thailand 1998., p.134.

⁹see at www.siac.org.sg/s_mlcinfo.htm

หมายเหตุ ในส่วนของประเทศไทย มิได้กำหนดลักษณะในเรื่องการพาณิชย์ในร่างกฎหมายอนุญาโตตุลาการฉบับใหม่ กำหนดแต่เพียงว่าเป็นการระงับข้อพิพาทในคดีแพ่ง และไม่ได้รับุคานิยามคำว่า คดีแพ่งไว้ โดยศาสตราจารย์จิตติ ติงศภัทย์ ได้ให้แนวการพิจารณาในคดีแพ่งคือ คดีใด ๆ ที่มีใช้คดีอาญา เพราะฉะนั้น คดีแพ่งในร่างใหม่นี้หมายถึงข้อพิพาทใด ๆ ที่เกิดจากความขัดแย้งในกฎหมายที่ระบุในกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ทั้งหมด ต่อมาศาสตราจารย์เสาวนีย์ อัครโรจน์ ได้กล่าวตีความในเรื่องคดีแพ่งที่เป็นการเฉพาะเจาะจงมากขึ้น หมายถึง คดีที่ไม่ใช่คดีอาญา และต้องไม่เป็นคดีที่มีกฎหมายอื่นห้ามมิให้ใช้การอนุญาโตตุลาการในการระงับข้อพิพาท เช่น คดีครอบครัว คดีมรดก คดีล้มละลาย หรือคดีปกครอง เป็นต้น แต่อย่างไรก็ดี การตีความเช่นนี้มิได้หมายเหตุไว้ในร่างกฎหมายอนุญาโตตุลาการใหม่ ดังนั้น หากมีปัญหาเกิดขึ้นว่าคดีแพ่งในสัญญาอนุญาโตตุลาการนั้นเป็นคดีที่สามารถทำการอนุญาโตตุลาการได้หรือไม่ คู่สัญญาจำต้องยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อให้ตีความว่าเป็นสัญญาที่ศาลสามารถบังคับตามสัญญาอนุญาโตตุลาการได้หรือไม่ด้วย

¹⁰ Hue Locknie, "The Adoption of the UNCITRAL Model Law on international commercial arbitration in Singapore", *Singapore Journal of Legal Studies*, 1994., p 374 and see also, Lawrence Boo and Charles Lim, 'Overview of the International Arbitration Act and Subsidiary Legislation in Singapore', *Journal of International Arbitration*, Vol. 12 n. 4 December 1, 1995, p.79

ลักษณะอักษรที่จะใช้กฎหมายการอนุญาโตตุลาการบังคับก็ได้ มาตรการนี้เรียกว่า การใช้กรณี opt-in¹¹ หรือ opt-out¹² จากกฎหมายฉบับนี้

4.1.2. สัญญาอนุญาโตตุลาการ¹³

ใน Section 2(1): "arbitration agreement" means an agreement in writing referred to in Article 7 of the Model Law and includes an arbitration clause contained or incorporated by reference in a bill of lading"

ภายใต้ความหมายและรูปแบบของสัญญาอนุญาโตตุลาการ ใน มาตรา 7 ของกฎหมายต้นแบบ¹⁴ ซึ่งกำหนดให้สัญญาอนุญาโตตุลาการต้องทำเป็นหนังสือไม่ว่าจะโดยสัญญา

¹¹ IAA Section 5(1)

¹² IAA Section 15

¹³ สัญญาอนุญาโตตุลาการ หมายถึง ข้อตกลงของคู่สัญญาในการระงับข้อพิพาทระหว่างกันโดยใช้อุญาโตตุลาการเป็นผู้ชี้ขาด โดยข้อตกลงอนุญาโตตุลาการนี้ ไม่จำเป็นต้องทำพร้อมกับสัญญาหลัก และแม้รวมอยู่ในข้อหนึ่งในสัญญาหลักกฎหมายสามารถบังคับได้ และแม้ว่าสัญญาหลักนั้นอาจจะไม่สมบูรณ์ แต่ข้อตกลงอนุญาโตตุลาการก็สามารถบังคับได้ ซึ่งเป็นแนวความคิดจากหลัก Separability Doctrine เพื่อมิให้คู่ความยืดเวลาโดยอ้างสัญญาหลักนั้นเป็นโมฆะ ทำให้ข้อตกลงอนุญาโตตุลาการนั้นกลายเป็นโมฆะไปด้วย (ดู พจนานุกรมอนุญาโตตุลาการ ของ รศ. พิชัยศักดิ์ หรยางกูร ประกอบ)

¹⁴ Article 7. Definition and form of arbitration agreement :

- (1) "Arbitration agreement" is an agreement by the parties to submit to arbitration all or certain disputes which have arisen or which may arise between them in respect of a defined legal relationship, whether contractual or not. An arbitration agreement may be in the form of an arbitration clause in a contract or in the form of a separate agreement.
- (2) The arbitration agreement shall be in writing. An agreement is in writing if it is contained in a document signed by the parties or in an exchange of letters, telex, telegrams or other means of telecommunication which provide a record of the agreement, or in an exchange of statements of

อนุญาโตตุลาการหรือ ข้อตกลงอนุญาโตตุลาการ รวมทั้งยอมรับหลักในเรื่องสัญญาหรือข้อตกลง อนุญาโตตุลาการสามารถแยกออกจากสัญญาหลักโดยถือว่าเป็นสัญญาที่สมบูรณ์ สามารถบังคับได้ (Separability Doctrine) แต่อย่างไรก็ดีสัญญาหรือข้อตกลงนั้นจะต้องทำเป็นหนังสือ (in writing) โดยในประเด็นนี้เป็นการบัญญัติตามบทบัญญัติใน มาตรา 2(2) ของ New York Convention 1958. กำหนดไว้ว่า : The term "agreement in writing" shall include an arbitral clause in a contract or an arbitration agreement, signed by the parties or contained in an exchange of letters or telegrams.

โดยในมาตรา 7(2) ของกฎหมายต้นแบบได้ขยายความของวิธีการทำเป็นหนังสือของสัญญาอนุญาโตตุลาการ ซึ่งกฎหมาย IAA ได้ระบุเรื่องนี้ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น โดยอนุญาตให้ใช้ใบตราส่ง (Bill of Lading : B/L) ซึ่งเป็นเอกสารที่สำคัญในการใช้สื่อสารเป็นหลักฐานในการขนส่งระหว่างประเทศ ทำให้ขอบเขตของการทำสัญญาอนุญาโตตุลาการเกิดการพัฒนาคืบหน้าตามเทคโนโลยีการสื่อสารที่ให้ความสะดวกกับผู้ติดต่อค้าขายได้

4.1.3. การจำหน่ายคดีของศาล (Stay of Court Proceedings)

สำหรับเรื่องนี้ สิงคโปร์ในฐานะที่เป็นประเทศที่อยู่ภายใต้ระบบคอมมอนลอว์มานาน จึงได้บัญญัติกฎหมายในลักษณะคอมมอนลอว์อย่างอังกฤษไว้เป็นส่วนมากในกฎหมายภายใน การใช้คำว่า Stay of court proceedings แทนคำว่า refer the case ตามที่ปรากฏอยู่ในกฎหมายต้นแบบนั้นมีความหมายแตกต่างกันอย่างไร หรือไม่แตกต่าง สำหรับความหมายของคำว่า stay of court proceedings ในการดำเนินพิจารณาทางศาลนั้นมีอยู่ 2 ความหมาย คือ หนึ่ง หมายถึงการพักพิจารณาคดีในศาลเพื่อให้มีการปฏิบัติตามคำสั่งบางอย่างตามที่ศาลกำหนดแล้วจึงพิจารณาต่อ และสอง หมายถึง การหยุดพิจารณาใด ๆ ในศาลเนื่องจากไม่ได้ปฏิบัติตามบางอย่างก่อนที่จะ

claim and defence in which the existence of an agreement is alleged by one party and not denied by another. The reference in a contract to a document containing an arbitration clause constitutes an arbitration agreement provided that the contract is in writing and the reference is such as to make that clause part of the contract.

เข้าสู่กระบวนการศาลตามที่ตกลงไว้ ศาลจึงสั่งให้หยุดพิจารณาคดีหรือจำหน่ายคดีได้¹⁵ เพราะฉะนั้นคำว่า Stay of court proceedings ในที่นี้จึงหมายความถึงการจำหน่ายคดีเพื่อให้สอดคล้องกับแนวทางของกฎหมายต้นแบบ โดยศาลสามารถออกคำสั่งให้จำหน่ายคดีได้ในกรณีดังต่อไปนี้

4.1.3.1. การบังคับตามสัญญาอนุญาโตตุลาการ

ในเรื่องผลของสัญญาอนุญาโตตุลาการนั้นกฎหมายต้นแบบกำหนดว่า หากคู่กรณีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งฝ่าฝืนสัญญาอนุญาโตตุลาการโดยนำข้อพิพาทไปฟ้องคดีต่อศาลให้ศาลซึ่งรับฟ้องคดีนั้นสั่งให้คู่กรณีไปดำเนินการทางอนุญาโตตุลาการ ถ้าคู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งร้องขอ เว้นแต่สัญญาอนุญาโตตุลาการนั้นเป็นโมฆะ ใช้บังคับไม่ได้ หรือไม่สามารถปฏิบัติตามได้ และถ้าในขณะนั้นมีการดำเนินการทางอนุญาโตตุลาการอยู่ ก็ให้อนุญาโตตุลาการมีอำนาจดำเนินการสอบสวนพิจารณาต่อไปจนกว่าทำคำชี้ขาด แม้ว่าศาลกำลังพิจารณาว่าควรจะบังคับตามสัญญาอนุญาโตตุลาการนั้นหรือไม่¹⁶

การกำหนดให้ศาลจำหน่ายคดีและให้คู่กรณีไปใช้การอนุญาโตตุลาการก่อน IAA กำหนดข้อบัญญัติพิเศษเพื่อจำหน่ายคดีได้ใน Section 6 ซึ่งต่างจากหลักเกณฑ์ในมาตรา 8 ของกฎหมายต้นแบบ แต่เป็นการเสริมข้อบัญญัติของ Section 4(4) ของ Cap10A¹⁷ ที่ได้ยกเลิกแล้วมาใช้ในกรณี

¹⁵ Earl Jowitt & Clifford Walsh, the Dictionary of English Law. London : Sweet & Maxwell Limited, 1959, p. 1681-1682. and Bryan A Garner, Black's Law Dictionary. 7th Edition : Westgroup:St.Paul Minn., 1999.

¹⁶ Model Law Article 8

¹⁷ the Arbitration (Foreign Awards) Act. Cap 10A 1986. Section 4(3), (4) :

(3) Subject to subsection (4), the court to which an application has been made in accordance with subsection (2) shall make an order, upon such conditions or terms as it thinks fit, staying the proceedings or, as the case may be, so much of the proceedings as involves the determination of the dispute and which refers the parties to arbitration in respect of the dispute in accordance with the arbitration agreement.

1. คู่สัญญาฝ่ายใดที่ปฏิบัตินั้นเป็นผู้ที่สามารถทำสัญญาอนุญาโตตุลาการ¹⁸ และ
2. กรณีที่พิพาทนั้นเป็นประเด็นที่ตกลงในสัญญาอนุญาโตตุลาการ และ
3. ภายหลังจากปรากฏเหตุการณ์แต่ต้องก่อนการส่งคำฟ้องหรือกระทำการในชั้นตอนต่อ ๆ ไปของการพิจารณาไปแล้ว

ในเรื่องผลบังคับของสัญญาอนุญาโตตุลาการกฎหมายอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศในสิงคโปร์ได้กำหนดว่า ถ้าเป็นไปตามเงื่อนไขของกฎหมายต้นแบบ มาตรา 8 ให้ใช้มาตรา 8 ของกฎหมายต้นแบบบังคับ แต่หากมิใช่กรณีที่กำหนดในมาตรา 8 แล้วให้ใช้มาตรา 6 ของกฎหมาย IAA ของสิงคโปร์ ในกรณีที่มีผลกระทบต่อกระบวนพิจารณาใด ๆ ในศาลของสิงคโปร์อันกระทบต่อคู่ความในสัญญาซึ่งอาจจะเป็นกรณีที่กำหนดเป็นสาระสำคัญของสัญญา คู่สัญญาอาจร้องขอให้ศาลใช้คำสั่งจำหน่ายคดีได้ โดยใช้ดุลพินิจว่า การจำหน่ายคดียกเว้นแต่ว่าสัญญานั้นเป็นโมฆะ ไม่สามารถบังคับหรือไม่สามารถปฏิบัติตามได้

นอกจากกรณีพิเศษตาม Section 6 ของกฎหมาย IAA ยังได้กำหนดให้เพิ่มเติมมาตรา 8 ของกฎหมายต้นแบบ ซึ่งกำหนดให้ศาลเข้ามาเกี่ยวข้องกับกระบวนการระงับข้อพิพาทในกรณีที่คู่สัญญาได้มีการทำสัญญาอนุญาโตตุลาการไว้ก่อนแล้ว กรณี Section 6 (2) ระบุว่าให้ศาลจำหน่ายคดีได้หากสัญญาอนุญาโตตุลาการนั้นเป็นโมฆะ ไม่สามารถบังคับ หรือไม่สามารถปฏิบัติได้โดยถือว่าการจำหน่ายคดีนั้นเป็นมาตรการโดยบังคับ และยังให้อำนาจแก่ศาลในกรณีที่น่าคำสั่งชั่วคราวหรือคำสั่งเพิ่มเติมเพื่อคุ้มครองทรัพย์สินที่เป็นสาระสำคัญของข้อพิพาทแม้ว่าจะพัก

-
- (4) A court shall not make an order under subsection (3) if it is satisfied that the arbitration agreement is null and void, inoperative or incapable of being performed under-
- (a) the law to which the parties have subjected the arbitration agreement;
 - (b) failing any indication under paragraph (1), the law of the country where the award will be made; or
 - (c) failing any indication under paragraph (a) and (b), the applicable law by virtue of the conflict of laws rules of Singapore.

¹⁸ ดูหลักคดี Scott V. Avery clause จาก Scott V. Avery (1856) 5 HL Cas 841 มีวัตถุประสงค์จำกัดอำนาจของศาลและในคู่สัญญาต้องใช้การอนุญาโตตุลาการ ก่อนไปฟ้องศาล

พิจารณาไปแล้วก็ตาม โดยรัฐสภาสิงคโปร์ได้ให้ความเห็นในเรื่องนี้เพื่อให้กระบวนการอนุญาโตตุลาการได้มีกระบวนการยุติธรรมช่วยเหลือในเรื่องจำเป็น ๆ ใน Section 6 (3)¹⁹ โดยเฉพาะกรณีการตรวจจับเรือภายใต้ขอบอำนาจในการพาณิชย์นาวีของศาลสูงตาม Section 7 (ดูหัวข้อถัดไป) ซึ่ง IAA ให้อำนาจแก่ศาลในการออกคำสั่งตรวจจับเรือหรือยึดไว้เป็นประกันค่าใช้จ่ายจนกว่าจะสมควรกับมูลค่าของค่าเสียหาย

4.1.3.2. หลักความสงบเรียบร้อยและข้อพิพาทที่อนุญาโตตุลาการสามารถตัดสินได้

ในกรณี “หลักความสงบเรียบร้อย” (Public Policy) ที่ใช้ในกฎหมายต้นแบบและ New York Convention 1958 นั้น มิได้ระบุความชัดเจนว่าอย่างไรจึงขัดต่อความสงบเรียบร้อยของรัฐทั้งในกฎหมายต้นแบบและกฎหมาย IAA แต่ในคำอธิบายในรายงานคณะกรรมการ (UNCITRAL Report) ซึ่งครอบคลุมถึง “fundamental principles of Law and justice in substantive as well as procedural respects” รวมถึงเรื่อง การคอร์รัปชัน จ้างโกง และยกยอกอาจนำไปสู่การยกเลิกคำชี้ขาดได้ในมาตรา 34 และ 36 ข้างต้น โดยรายงานได้เพิ่มเติมคำว่า “the award is in conflict with the public policy of” จะไม่มีการตีความเพื่อยกเว้นกรณีดังกล่าวหาหรือเหตุที่เกี่ยวข้องถึงสาระสำคัญที่ทำให้คำชี้ขาดเช่นนั้น โดยทั่วไปหลักความสงบเรียบร้อยมักจะเป็นเรื่องที่มีผลกระทบต่อมาตรฐานทางสังคม (the Social Standard) และวัฒนธรรมของสังคม (Norms of a Society) ซึ่งจะไม่มีเท่ากับนโยบายของชาติ (Natural Policy) หรือผลประโยชน์ของประเทศ²⁰

สำหรับเรื่องนี้การให้อำนาจแก่อนุญาโตตุลาการเป็นผู้ตัดสินประเด็นในข้อพิพาทที่อนุญาโตตุลาการเป็นผู้ตัดสินได้นั้นมีความแตกต่างกันในขั้นตอนของกระบวนการอนุญาโตตุลาการ ในประเด็นนี้อาจจะเกี่ยวข้องกับลักษณะทั่วไปของสาระสำคัญของข้อพิพาทหรือลักษณะพิเศษที่ได้แก้ไขในการอนุญาโตตุลาการ โดยกฎหมายที่บังคับใช้ในการพิจารณานั้นจะเป็นผลโดยตรงกับประเด็นที่ให้อนุญาโตตุลาการเป็นผู้ตัดสิน ข้อโต้แย้งอาจจะเป็นประเด็นที่เกี่ยวข้องกับประเด็นสถานะ อาทิเช่น ความเป็นคนชาติ (Citizenship) หรือ การสมรสโดยชอบด้วยกฎหมาย (Legitimacy of marriage) หรือ ทรัพย์สินทางปัญญา (Intellectual Property) เรื่อง

¹⁹ Ibid, Hue Locknie , p. 395-396.

²⁰ Lawrence Boo, 'Public Policy and Arbitrability', MITA(P) 010/04/94 January 1995., p. 2-6.

การยกเลิกบริษัท แรงงานสัมพันธ์ และการพิจารณาโดยทั่วไปก็ไม่สามารถทำการระงับข้อพิพาท โดยอนุญาโตตุลาการในหลายประเทศ

ในสิ่งไปรษณูปินพิพาทที่เกี่ยวข้องกับการอนุญาตใช้สิทธิและสิทธิทางการค้าต่าง ๆ ที่ได้จากสิทธิบัตร ลิขสิทธิ์ หรือ เครื่องหมายการค้าสามารถทำการอนุญาโตตุลาการ ได้ โดย Patent Act 1994 ได้อ้างโดยเฉพาะในการอนุญาโตตุลาการ สำหรับข้อวินิจฉัยในเรื่องค่าตอบแทนสำหรับการให้สิทธิโดยเฉพาะเจาะจง (Compulsory Licences) และบางกรณีในเรื่องความมีอยู่ของสิทธิบัตร และข้อโต้แย้งตามสิทธิบัตรหรือ การละเมิดลิขสิทธิ์สามารถอนุญาโตตุลาการในการตีความความหมาย ของ Section 11(1) ของ IAA จะกำหนดว่าข้อพิพาทใดที่สามารถทำการอนุญาโตตุลาการได้

ใน Section 11(1)²¹ ของ IAA กำหนดให้ข้อพิพาทใด ๆ ที่คู่สัญญาตกลงจะใช้การอนุญาโตตุลาการโดยตกลงกันเป็นสัญญาอนุญาโตตุลาการได้ (Arbitrability) โดยให้อนุญาโตตุลาการพิจารณาว่าไม่ขัดต่อหลักความสงบเรียบร้อย โดยมากแล้วปัญหาว่าข้อพิพาทที่อนุญาโตตุลาการสามารถตัดสินใด ๆ ได้นั้นมักจะมีเรื่องความสงบเรียบร้อยเป็นประเด็นที่เกิดขึ้นก่อนปัญหาอื่น ๆ ภายหลังจากที่ได้มีการยื่นคดีต่ออนุญาโตตุลาการแล้ว และหากมีปัญหาเกิดขึ้นว่าเป็นปัญหาความสงบเรียบร้อยก็มักจะต้องเลือกที่จะยื่นคำร้องให้ศาลในประเทศนั้นเป็นผู้วินิจฉัย²² ทำให้เป็นการยืดเวลาในการอนุญาโตตุลาการออกไปอีก

แต่อย่างไรก็ตามผู้ให้ความเห็นว่าการใช้ภาษาใน Section 11(1) ควรจะมีความชัดเจนมากขึ้น ไม่ใช่ระบุแต่เพียงว่าสัญญาอนุญาโตตุลาการที่ขัดต่อหลักความสงบเรียบร้อย แต่กำหนดว่าประเด็นใดที่ไม่สามารถนำมาปรับใช้กับการอนุญาโตตุลาการได้ ซึ่งรวมถึงการยอมรับบังคับคำชี้

²¹ IAA Section 11

²² คดีของสหรัฐอเมริกาในปัญหากฎหมาย Antitrust and Securities Issues คดี Sherk v. Alberto-Culver 417 US 506 (1974) และ คดี Mitsubishi Motors Corp. v. Soler Chrysler-Plymouth Inc 105 S Ct 3346 (1985) โดยการอนุญาโตตุลาการพาณิชย์ระหว่างประเทศได้รับการสนับสนุนอย่างดี แต่ในประเด็นการปฏิเสธเรื่องความสงบเรียบร้อยกำหนดให้ตีความอย่างแคบ ดู 'the evolution of American Judicial attitude in this respect traced in Ian R Macneil, American Arbitration Law, Reformation-Nationalization-Internationalization (1992), especially Chapters 13 and 14 (อ้างอิงตาม Hue Locknie, p. 398.)

ขาดตาม New York Convention โดยปรากฏอยู่ใน Section 19,²³ และการยกเลิกคำชี้ขาดใน Section 24,31(4)(b)²⁴ ซึ่งอ้างอยู่ใน มาตรา 34(2)(b)²⁵ กับ มาตรา 36(1)(b)(ii)²⁶ ของกฎหมาย ต้นแบบ อันเป็นการปฏิเสธไม่ยอมรับและบังคับใช้คำชี้ขาด รวมถึงกันยกเลิกคำชี้ขาดที่ขัดต่อหลัก ความสงบเรียบร้อยไว้อย่างชัดเจน

ในบทบัญญัติของ IAA ได้อธิบายประเด็นนี้ว่า สัญญาอนุญาโตตุลาการประเภทใดจึงจะ ขัดต่อหลักความสงบเรียบร้อย ซึ่งในประเด็นเหล่านี้มักจะเป็นกรณีที่สัญญาที่ไม่ถูกต้องตาม กฎหมาย หรือเป็นสัญญาที่กระตุ้นให้เกิดการขัดแย้งต่อนโยบายสาธารณะได้อย่างกว้าง ๆ เพื่อให้ ข้อบังคับที่สามารถสนับสนุนนโยบายที่จะส่งเสริมและสนับสนุนสัญญาอนุญาโตตุลาการ ระหว่างประเทศ โดยอาจพิจารณาพร้อมกับกรณีที่สามารถทำลายคำชี้ขาดในกรณี Section 24 ของ

²³ IAA Section 19 Enforcement of Award.

²⁴ IAA Section 24 Court may set aside award ได้อธิบายอย่างชัดเจนถึงฐานะของ สิ่งต่อไปนี้ในการทำคำชี้ขาดที่มาจากกร้อโกงหรือการคอร์รัปชัน หรือละเมิดอำนาจยุติธรรมโดย สิทธิของคู่สัญญาที่มีเจตนาทุจริต ให้คำชี้ขาดนั้นสามารถถูกยกเลิกได้ โดยเป็นการเสริม มาตรา 34(1) และ (2) ให้มีความชัดเจนในเรื่องหลักความสงบเรียบร้อย

and Section 31(4):....(b) enforcement of the award would be contrary to the public policy of Singapore.

²⁵ Model Law Article 34. Application for setting aside as exclusive recourse against arbitral award (b) the court finds that:

(i) the subject-matter of the dispute is not capable of settlement by arbitration under the law of this State; or

(ii) the award is in conflict with the public policy of this State

²⁶ Model Law Section 36(1)(b)(ii) : if the court finds that:

(i) the subject-matter of the dispute is not capable of settlement by arbitration under the law of this State; or

(ii) the recognition or enforcement of the award would be contrary to the public policy of this State.

IAA ที่กำหนดให้เพิ่มเติมกรณีข้อพิพาทกระทำโดยฉ้อโกงหรือคอร์รัปชัน หรือละเมิดอำนาจยุติธรรมโดยสิทธิของคู่สัญญาที่มีเจตนาทุจริต ให้คำชี้ขาดนั้นสามารถถูกยกเลิกได้ โดยเป็นการเสริมมาตรา 34(1) และ (2) ของกฎหมายต้นแบบให้มีความชัดเจนในเรื่องหลักความสงบเรียบร้อย²⁷

จากการศึกษาพบว่าประเด็นสาระสำคัญในข้อพิพาทว่าอย่างไรอนุญาโตตุลาการจึงจะสามารถตัดสินได้ (Arbitrability) และอย่างไรจึงจะเป็นข้อพิพาทที่ขัดกับหลักความสงบเรียบร้อย โดยศาลมักจะตีความในเชิงแคบ ในเรื่องนี้รูปแบบของการพิจารณามักจะเป็นข้อพิพาทที่ปรากฏอยู่ในขั้นตอน เริ่มต้นกระบวนการ และอีกครั้งในการบังคับคำชี้ขาด

ในเรื่องนี้ M. Sonarajah ได้ให้ความเห็นในเรื่อง ข้อพิพาทที่ไม่อาจใช้การอนุญาโตตุลาการได้ว่า "หลักเกณฑ์ในข้อพิพาทที่อนุญาโตตุลาการสามารถพิจารณาตัดสินได้ เฉพาะข้อพิพาทซึ่งเกี่ยวข้องกับคู่สัญญาโดยตรงหรือกรณีประเด็นแห่งคดีสามารถใช้การระงับข้อพิพาทโดยการยอมความได้ หากเกี่ยวข้องกับผลประโยชน์สาธารณะ (Public Interest) ในข้อพิพาทข้อพิพาทนั้นจะไม่สามารถนำมาอนุญาโตตุลาการได้ ดังนั้นข้อพิพาททางด้านอาชญากรรมจึงไม่สามารถใช้การอนุญาโตตุลาการตัดสินได้ เนื่องจากลักษณะองค์ประกอบของความผิดอาญาไม่สามารถยอมความกันได้ และเรื่องนี้เป็นเรื่องที่เป็นการลงโทษแทนสาธารณะชน อันรวมถึงความคุ้มครองในกฎหมายต่าง ๆ เช่น กฎหมายป้องกันการผูกขาด กฎหมายคุ้มครองผู้บริโภค กฎหมายพิทักษ์สิ่งแวดล้อม และการวางแผนธุรกิจใด ๆ ในสัญญาที่อาจจะกระทบต่อสาธารณะชนทั้งหลาย โดยข้อตกลงเหล่านี้กระทบต่อธุรกิจของรัฐในการดำเนินธุรกิจสมัยใหม่ แต่ในปัจจุบันข้อพิพาททางธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับประชาชนส่วนใหญ่มีจำนวนมากขึ้น ทำให้ข้อพิพาทบางเรื่องอาจจะบ่งชี้การใช้การอนุญาโตตุลาการได้ในบางประเด็นในกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภค หรือกฎหมายควบคุมราคากฎหมายป้องกันการผูกขาด ซึ่งเป็นประเด็นที่จะต้องระบุไว้โดยชัดแจ้งว่าอย่างไรจึงจะระงับข้อพิพาทโดยวิธีการอนุญาโตตุลาการได้

กรณีหลักความสงบเรียบร้อยนั้นขึ้นอยู่กับการตีความตามสถานที่ที่ได้มีการบังคับคำชี้ขาด โดยสาระสำคัญในเรื่องนี้มักจะเกี่ยวข้องกับระบบกฎหมายซึ่งอาจจะกำหนดกรณีต่าง ๆ สร้างความไม่แน่นอนให้กับการบังคับคำชี้ขาดต่างประเทศ

²⁷ Lawrence Boo, 'Public Policy and Arbitrability', MITA(P) 010/04/94 January

ในทัศนะของศาลต่างขอบอำนาจมักจะใช้กรณีนี้กำหนดไว้กว้าง ๆ เช่น ศาลอเมริกัน กำหนดไว้อย่างเข้มงวดในการบังคับคำชี้ขาดต่างประเทศ²⁸ และในอังกฤษ Donaldson MR กล่าวไว้ว่าคำชี้ขาดไม่สามารถปฏิเสธการบังคับภายใต้หลักความสงบเรียบร้อยยกเว้นกรณี "องค์ประกอบที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือกรณีที่มีความชัดเจนในการขัดต่อศีลธรรมอันดีหรือ การบังคับคำชี้ขาดที่เป็นการต่อต้านต่อเหตุผลพื้นฐาน และการเปิดเผยแก่สาธารณชนโดยอยู่ภายใต้ อำนาจที่รัฐต้องควบคุมดูแล"²⁹ ซึ่งบางครั้งมักจะเกิดความไม่แน่นอนได้ในศาล โดยเฉพาะในเอเชีย สำหรับการพิจารณาในเรื่องความสงบเรียบร้อย

ในคดี *Re An Arbitration Between Hainan Machinery Import and Export Corporation and Donald & McCarthy Pte Ltd.* ของสิงคโปร์ พิเคราะห์ประเด็นของข้อพิพาท ที่ไม่สามารถพิจารณาได้ ในมาตรา 34 กรณีเป็นผลประโยชน์ของสาธารณะชน แน่หนอนว่ามีใช้ กรณีของคู่ความที่เป็นเอกชนแต่ต้องโดยสถาบันที่กำหนดขึ้นเพื่อบังคับและปกป้องผลประโยชน์ ของสาธารณะชน ในที่นี้คือ ศาล เท่านั้น³⁰ และอ้างถึงกรณีของหลักความสงบเรียบร้อยตาม มาตรา 31 (4) (b) ของ IAA ในกรณีที่สามารถนำมาอุทธรณ์พิจารณาตามคดีของอังกฤษ คดี *DST v. Rakoil* ซึ่งขัดแย้งกับหลักความสงบเรียบร้อย ตัดสินว่า "not on the basis of any particular national Law, but upon some unspecified, and possible ill defined, internationally accepted principles of Law" โดยข้อโต้แย้งอันนี้ไม่ได้รับการยอมรับ จนกระทั่งผู้พิพากษา Prakash พบว่าคณะกรรมการได้เคยใช้ในกฎหมายจีน โดยพบว่าได้นำมา ปรับใช้กับ หลัก "general international trade practice" ในรูปของกฎหมายนายวานิช (lex mercatoria) ในบางครั้งศาลอาจจะเตรียมการแทรกแซงในการปฏิบัติ กรณีบริบทของเรื่อง ระหว่างประเทศได้³¹

²⁸ *Parsons and Whittmore Overseas v. Societe Generale De L'Industrie du Papier* (1974) 508 F. 2d 969 (2d Cir)

²⁹ *Deutsche Schabachtbau v. Ras al-khaimah National Oil Co.* (1990) 1 AC 295.

³⁰ Ho Hock Lai, 'Case Comments: Enforcement of Foreign Arbitral Award', *Re An Arbitration between Hainan Machinery Import and Export Corporation and Donald & McCarthy Pte. Ltd.*, *Singapore Journal of Legal Studies* (1996), p. 247.

³¹ *Ibid.*

ในเรื่อง ความสงบเรียบร้อยตามที่กำหนดในมาตรา 31 (4)(b) ของ IAA สร้างความสับสนและค่อนข้างคลุมเครือไว้ว่า กรณี 'possibility that the award did not decide on the real matter in dispute between the parties' โดยตั้งข้อสมมติฐานไว้ว่า "ข้อเท็จจริงในข้อพิพาท" ซึ่งคู่ความใช้เรื่อง เหตุสุดวิสัยในคดี ผู้พิพากษา Prakash ได้พิจารณาไม่ยอมรับ กรณีที่อ้างเหตุสุดวิสัยและการอ้างเรื่องความสงบเรียบร้อยนั้น อาจจะทำให้สร้างปัญหาในการพิจารณาของอนุญาโตตุลาการได้โดยมีปัญหาระหว่างการทบทวนคดีในศาลได้²

4.1.4. อำนาจศาลในการจำหน่ายคดีพาณิชย์นาวี³³ (Admiralty proceeding)

ในเรื่องการพิจารณาพาณิชย์นาวีนี้ไม่มีบัญญัติไว้ในกฎหมายต้นแบบ เป็นเรื่องที่ถูกหมายถึงคดีไปให้ความสำคัญ โดยนำบทบัญญัติในกฎหมายอนุญาโตตุลาการของอังกฤษมาบัญญัติ³⁴ โดยกำหนดในกรณีที่กระบวนการทางด้านพาณิชย์นาวีให้จำหน่ายคดีได้ในกรณีที่มีปัญหาข้อพิพาทเกิดขึ้นโดยยื่นคำร้องต่ออนุญาโตตุลาการ โดยมีการยึดเรือหรือมีการวางประกันอย่างฉันทนาการยึดเช่นนั้น การอนุญาตให้จำหน่ายคดีได้ในที่นี้ ศาลจะต้องออกคำสั่งรักษาทรัพย์สินที่ยึดไว้เป็นประกันจนพอใจแทนจนกว่าจะทำคำสั่งขาดในประเด็นข้อพิพาทเรียบร้อย

ซึ่งในด้านการปฏิบัติแล้วมีหลายคดีในอดีต ที่มีกระบวนการพิจารณาทางด้านการขนส่งระหว่างประเทศมักจะปรากฏในกรณีที่ต้องการบังคับคำสั่งขาดในรูปของหนังสือค้ำประกัน ที่จะกำหนดให้คำสั่งขาดจะต้องใช้การอนุญาโตตุลาการ ในคดี ABC Company v. Owners of the ship or Vessel "Q" (Admiralty in Rem no. 251 of 1995)³⁵ ให้บทเรียนในเรื่องการจำหน่ายคดีในการพิจารณาทางพาณิชย์นาวีอยู่หลายประการ อย่างแรก คือ ปัญหาดั้งเดิมในเรื่องการแก้ไขรูปแบบมาตรฐานเมื่อมีการเจาะจงว่าจะใช้ข้อความแบบดั้งเดิมหายไปเนื่องจากสภาพปัญหาในคดีนี้

³² Ibid, p. 248.

³³ Bruce Harris, Rowan Planterose, and Jonathan Tecks, The Arbitration Act 1996 A Commentary. Published in conjunction with The Chartered Institute of Arbitrations, Blackwell Science 1996., p. 76-77.

³⁴ English Arbitration Act. 1996. Section 11

³⁵ ABC Company v. Owners of the ship or Vessel "Q" (Admiralty in Rem no. 251 of 1995) tested in Section 6 and 7 of the International Arbitration Act (Cap143 A). See at [MITA97](#)

เหมือนกัน และสอง ในเรื่องทางเลือกของ“ผู้เช่า” (Charter or Charter party) กรณีที่ปรากฏในวันที่สำหรับเจ้าของเรือ (Shipowner) ซึ่งมีการตีความอย่างกว้างเมื่อมีการอนุญาตให้นำข้อพิพาทโดยใช้การอนุญาโตตุลาการเนื่องจากข้อพิพาทอยู่ในสถานที่ที่ได้มีการเดินเรือในฐานะของผู้เช่า และสาม การตีความคดีตามบทบัญญัติของ IAA ได้ก้ำกึ่งเมื่อสัญญาอนุญาโตตุลาการไม่สามารถบังคับได้ หมายความว่าถึงสัญญาอนุญาโตตุลาการสามารถถอนได้ด้วยความไม่ชัดเจนในสัญญาหรือการกระทำของคู่สัญญาเอง และสี่ ในการใช้กฎหมาย IAA จะต้องเปิดโอกาสให้ทั้งโจทก์และจำเลยได้ใช้วิธีการพิพากษารายได้ขอบเขตที่เหมาะสมด้วย

4.1.5. ผู้มีอำนาจตามที่ระบุในมาตรา 6 ของกฎหมายต้นแบบ

ในมาตรานี้กฎหมายต้นแบบเปิดช่องให้ประเทศที่รับเอากฎหมายต้นแบบไปปรับใช้สามารถกำหนดหน้าที่บางอย่างให้ศาลในการเป็นผู้ที่ช่วยเหลือและคอยกำกับให้การอนุญาโตตุลาการดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย โดยมักจะเป็นเรื่องการแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการ (Article 11(3) และ (4)) หรือการคัดค้านการตั้งอนุญาโตตุลาการ (Article 13(3)) การยกเลิกอำนาจของอนุญาโตตุลาการในกรณีที่อนุญาโตตุลาการไม่สามารถปฏิบัติงานได้ (Article 14) และเรื่องการยกเลิกคำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ (Article 34(2))³⁶

แต่สำหรับกฎหมาย IAA ได้กำหนดใหม่โดยแก้ไขผู้ที่มีอำนาจใน มาตรา 6 ของกฎหมายต้นแบบเฉพาะในเรื่องการแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการ มาตรา 11(3) การแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการ และมาตรา 11(4) หากมิได้กำหนดไว้ให้อำนาจแก่ประธานของศูนย์การระงับข้อพิพาทโดยอนุญาโตตุลาการในสิงคโปร์เป็นผู้มีอำนาจแทน

4.1.6. จำนวนของอนุญาโตตุลาการ

มาตรา 10 ของกฎหมายต้นแบบในเรื่องกำหนดจำนวนของอนุญาโตตุลาการไว้โดยใช้หลัก 2 ประการคือ อำนาจของคู่สัญญาในการตกลงว่าจะใช้อนุญาโตตุลาการในคดีตนจำนวนเท่าใด อันเป็นการยอมรับการแสดงเจตนาของคู่สัญญา (the Autonomy of parties' will) และ สอง เพื่อแก้ไขปัญหาในกรณีที่ไม่สามารถตกลงกันได้ตามสัญญาให้มีอนุญาโตตุลาการ 3 คน เพื่อแก้ไขปัญหาก็กระบวนอนุญาโตตุลาการได้เริ่มต้นโดยเร็ว โดยไม่มีการถ่วงเวลาในการเลือก

³⁶ Yearbook of UNCITRAL 1985, vol XVI p. 112-113.

อนุญาโตตุลาการ สำหรับจำนวน 3 คนที่กฎหมายต้นแบบได้ระบุไว้นั้นก็เพื่อให้สอดคล้องกับข้อบังคับของอนุญาโตตุลาการ ปี 1976³⁷

ส่วนกฎหมายใหม่ของสิงคโปร์เห็นว่าการอนุญาโตตุลาการที่มีหลายคน อาจจะทำให้เกิดความยุ่งยากในการนัดเวลา อันอาจจะทำให้เสียเวลา และค่าใช้จ่ายได้ จึงได้แก้ไขในเรื่องนี้โดยกำหนดให้จำนวนของอนุญาโตตุลาการในกรณีที่ไม่สามารถตกลงกันได้มีเพียง 1 คน³⁸ และเพื่อให้สอดคล้องกับเรื่องการแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการของประธานของศูนย์การอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศในสิงคโปร์ด้วย ทำให้นักลงทุนได้รับความสะดวกมากยิ่งขึ้นด้วย

4.1.7. การอุทธรณ์ต่อศาลภายใต้มาตรา 16(3) ของกฎหมายต้นแบบ

วัตถุประสงค์ของมาตรา 16 ของกฎหมายต้นแบบให้อำนาจในการกำหนดขอบอำนาจของตัวอนุญาโตตุลาการเองว่าสามารถตัดสินข้อพิพาทนั้นได้หรือไม่ เป็นเรื่องของหลัก competence-competence ซึ่งเป็นหลักเกณฑ์ที่ได้รับการยอมรับในการอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศ แต่ยังไม่ได้รับการยอมรับจากกฎหมายภายใน³⁹ ส่วนมาตรา 16(3) เป็นเรื่องของข้อบังคับของคณะอนุญาโตตุลาการและการควบคุมโดยศาล⁴⁰

³⁷ UNCITRAL Arbitration Rules 1976, Article 5: If the parties have not previously agreed on the number of arbitrators (i.e. one or three), and if within fifteen days after the receipt by the respondent of the notice of arbitration the parties have not agreed that there shall be only one arbitrator, three arbitrators shall be appointed.

³⁸ Rules of the Arbitration of the International Chamber of Commerce 1998.

³⁹ Ibid, Yearbook of UNCITRAL 1985, P. 121.

⁴⁰ Model Law Article 16: (3) The arbitral tribunal may rule on a plea referred to in paragraph (2) of this Article either as a preliminary question or in an award on the merits. If the arbitral tribunal rules as a preliminary question that it has jurisdiction, any party may request, within thirty days after having received notice of that ruling, the court specified in Article 6 to decide the matter, which decision shall be subject to no appeal; while such a request is pending, the arbitral tribunal may continue the arbitral proceedings and make an award

ในमतรานี้ได้ให้อำนาจแก่คณะอนุญาโตตุลาการในการใช้ดุลพินิจในการกำหนดข้อ บังคับในการฟ้องตาม 16(2) ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง ประเด็นคำถามเบื้องต้นหรือกรณีสาระในคำชี้ขาด (preliminary question or in an award on the merits.)

ส่วนมาตรา 16(3)ของกฎหมายต้นแบบ ยอมให้คณะอนุญาโตตุลาการทำข้อบังคับในเรื่อง การยื่นคำร้องโต้แย้งในเรื่องอำนาจของอนุญาโตตุลาการต่อศาลที่มีอำนาจได้ โดยในสิงคโปร์ หมายถึงการยื่นต่อศาลสูง โดยไม่อาจยื่นอุทธรณ์คำวินิจฉัยของศาลได้ ซึ่งในประเด็นนี้สิงคโปร์ได้ แก้ไขบทบัญญัติในเรื่องนี้ใน Section 10 โดยอนุญาตให้มีการอุทธรณ์คำวินิจฉัยของศาลใน ประเด็นขออำนาจของอนุญาโตตุลาการได้ต่อไปในศาลสูง แต่อย่างไรก็ดีในमतรานี้อนุญาตให้ อุทธรณ์เฉพาะกรณี leave of the high court itself (and a refusal to grant leave cannot be appealed from) ซึ่งมีความแตกต่างจากข้อห้ามในการอุทธรณ์คำวินิจฉัยของศาลในมาตรา 16(3) ของกฎหมายต้นแบบ จากที่สิงคโปร์ได้มีการบัญญัติให้แตกต่างจากกฎหมายต้นแบบ ปรากฏอยู่ในคำอธิบายของ the Sub-Committee Report ให้เหตุผลไว้ในย่อหน้าที่ 38 ว่า "The Committee feels that questions of jurisdiction go to the very basis of the arbitration, and an aggrieved party must be given an opportunity to appeal if he believes he has strong grounds....." แต่อย่างไรก็ดี ในรายงานได้ยอมรับในหัวข้อเดียวกันนี้ว่า "The Model Law, however, bars further appeals from the decision of the initial Court, to ensure that the appellate process is not abused by parties to frustrate the arbitration agreement."

โดยให้เหตุผล 2 ประการว่าเพราะเหตุใดบทบัญญัติในเรื่องนี้จึงไม่ได้รับการยอมรับ ข้อ แรกเห็นว่า ในขณะที่มีการอุทธรณ์ต่อศาลอุทธรณ์ควรจะมีควมรวดเร็วยิ่งขึ้น ในการอุทธรณ์จะทำให้ล่าช้าในกระบวนการอนุญาโตตุลาการได้ เนื่องจากอนุญาตให้คู่สัญญาต้องยืดเวลาออกไปมากกว่าที่จะสิ้นสุดในศาลชั้นต้น ในเรื่องนี้เป็นกำหนัดที่แตกต่างจากการร่างกฎหมายของหลาย ประเทศ เช่น แคนาดา บริติชโคลัมเบีย หรือ ฮองกง อาจจะเข้าใจได้ว่าเป็นการแก้ไขในประเด็น ของความไม่เชื่อมั่นในศาลสูงในการแก้ไขปัญหาให้เป็นที่น่าพอใจได้ ซึ่งต่างจากวัตถุประสงค์ใน กระบวนการอนุญาโตตุลาการต้องการควมรวดเร็ว และลดขั้นตอนในทางปฏิบัติลง

เหตุผลข้อที่สอง ปัญหาเรื่องข้อพิพาทที่อนุญาโตตุลาการสามารถตัดสินได้ (Arbitrability) หากว่า ในमतรานี้เข้ามาเกี่ยวข้องกับหรือไม่ อย่างไร ในฐานะเป็นหลักเกณฑ์พื้นฐานในการ พิจารณา

ในการให้อำนาจแก่คณะอนุญาโตตุลาการในการพิจารณาขออำนาจของตัวเองตามกฎหมายต้นแบบในมาตรา 16(1) นั้น หากอนุญาโตตุลาการให้มีการอุทธรณ์ใน (3) ได้จะไม่เป็นการทำให้กระบวนการพิจารณากลับไปสู่กระบวนการศาลหรือไม่ ภายใต้มาตรา 16(3) การอุทธรณ์ในศาลชั้นต้นหรือศาลสูงในสิงคโปร์จะกระทำต่อเมื่อคณะอนุญาโตตุลาการ มีข้อบังคับภายในขออำนาจประเด็นเบื้องต้น (preliminary question) มากกว่ากรณีของคำชี้ขาด⁴¹

ส่วนกฎเกณฑ์ในทุก ๆ กรณีเรื่องข้อโต้แย้งอำนาจของอนุญาโตตุลาการ โดยอนุญาโตตุลาการสามารถตรวจสอบข้อโต้แย้งในฐานะเป็นปัญหาเบื้องต้น (preliminary question) และกฎเกณฑ์ที่ทำได้ทันทีที่ข้อโต้แย้งใดมีขึ้น หรือสงวนสิทธิตามกฎหมายเกณฑ์จนกว่าการอนุญาโตตุลาการ จะสมบูรณ์และรวมทั้งขออำนาจในการทำคำชี้ขาดภายใต้คำวินิจฉัยได้เอง ถ้าอนุญาโตตุลาการ ทำข้อตกลงเบื้องต้น (preliminary rules) ภายใต้ขออำนาจของเขา คู่สัญญาฝ่ายที่เสียหายสามารถอุทธรณ์ต่อศาลสูงได้ ถ้าแม้ว่ากฎหมายต้นแบบจะไม่อนุญาโตตุลาการให้มีการอุทธรณ์คำสั่งต่อศาลสูง IAA ต่างจากกฎหมายต้นแบบและให้คู่สัญญาที่เสียหายสามารถอุทธรณ์ต่อ ศาลอุทธรณ์โดยไม่จำเป็นต้องเสนอต่อศาลสูง⁴²

4.1.8. อำนาจของคณะอนุญาโตตุลาการ

สำหรับอำนาจของคณะอนุญาโตตุลาการในสิงคโปร์ได้มีการพัฒนาจากอดีตและเพิ่มมาตรการต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับทางปฏิบัติมากขึ้น โดยทั่วไปแล้วในทางปฏิบัติแล้วการให้อำนาจแก่คณะอนุญาโตตุลาการในการออกมาตรการชั่วคราวต่าง ๆ นั้นมักจะเพื่อช่วยให้ทรัพย์สินในประเด็นข้อพิพาทไม่ถูกยกย้ายก่อนที่กระบวนการอนุญาโตตุลาการจะสิ้นสุด หรือเพื่อช่วยให้ความมั่นใจในความสัมพันธ์ในกรณีที่มีการทำโครงการระยะยาว และอาจจะเพื่อส่งเสริมให้เกิดการป้องกันหลักฐานต่าง ๆ ในระหว่างกระบวนการพิจารณา⁴³

⁴¹ Ibid, Hue Locknie, 398-399.

⁴² Kanneth WK-Coomaraswamy Tan, V.S., 'Singapore', *International Financial Law Review* Vol: Arbitration Supplement, April 1995., p. 32.

⁴³ Supra note, *Yearbook of UNCITRAL* 1985, P. 123.

Model Law Article 17: Unless otherwise agreed by the parties, the arbitral tribunal may, at the request of a party, order any party to take such interim measure of protection as the arbitral tribunal may consider necessary in respect of the subject-

สำหรับการบังคับคำสั่งหรือหมายระหว่างพิจารณาต่าง ๆ ในนั้นอยู่ในSection 12(5)⁴⁴ ซึ่งทำให้คำสั่งหรือหมายนั้นมีอำนาจในการบังคับให้กระบวนการพิจารณาดำเนินต่อไปได้โดยรวดเร็วยิ่งขึ้น ดังนั้นอำนาจของคณะอนุญาโตตุลาการในการออกคำสั่งและหมายต่าง ๆ ดังนี้

4.1.8.1. มาตรการระหว่างพิจารณาคดีต่าง ๆ ใน section. 12(1)

ในบริบทของสิงคโปร์ อำนาจของอนุญาโตตุลาการภายใต้กฎหมายอนุญาโตตุลาการ 1953.(Cap10) นั้นมีขอบเขตจำกัด เพื่อวัตถุประสงค์ในการอำนวยความสะดวกในการอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศในสิงคโปร์ IAA กำหนดอำนาจที่มากขึ้นให้กับคณะอนุญาโตตุลาการออกมาตรการชั่วคราว (interim measures) โดยการนำเอามาตรการชั่วคราวที่กำหนดในกฎหมายอนุญาโตตุลาการ 1953(Cap10)⁴⁵ ใน Section 12(1)ในเรื่องต่อไปนี้⁴⁶

1. การประกันค่าใช้จ่าย⁴⁷
2. การตรวจสอบเอกสารและการซักถามพยาน (Interrogations)
3. การรับรองหลักฐาน

matter of the dispute. The arbitral tribunal may require any party to provide appropriate security in connection with such measure.

⁴⁴ IAA Section 12(5): All orders or directions made or given by an arbitral tribunal in the course of an arbitration shall, by leave of the High Court or a Judge thereof, be enforceable in the same manner as if they were orders made by a court and, where leave is so given, judgment may be entered in terms of the order or direction.

⁴⁵ See Appendix I: the Arbitration Act 1953 (Cap10) : Second Schedules-Matter in respect of which the Court may make orders

⁴⁶ Alfonso-Cheo Ang, Kevin Johny-Tan, 'Singapore', International Financial Law Review Vol: Commercial Arbitration Supplement, May 1993.,p. 13-18.,Ibid Kenneth WK-Coomaraswamy TAN,p.29-32., and Leslie Chew, 'International Arbitration Act', International Commercial Litigation, Jul/Aug 1995.p. 16

⁴⁷ English Arbitration Act 1996 Section 38(3)

4. การพิทักษ์ทรัพย์สินจากการยกยอกหรือขายทรัพย์สินซึ่งเป็นสาระสำคัญของข้อพิพาท⁴⁸
5. การประกันค่าเสียหายของข้อพิพาท
6. การประกันว่าคำชี้ขาดนั้นที่ทำภายใต้กระบวนการพิจารณาจะไม่ถูกยกย้ายทรัพย์สินโดยคู่สัญญา
7. การทำคำสั่งระหว่างพิจารณาและคำสั่งชั่วคราวอื่น ๆ⁴⁹

อำนาจที่เป็นการสนับสนุนเหล่านี้เหมือนกับอำนาจของศาลสูง⁵⁰ ซึ่งเป็นกระบวนการสนับสนุนโดยปริยายของศาล ซึ่งอำนาจเหล่านี้เป็นอำนาจของอนุญาโตตุลาการแทน อำนาจในการทำคำสั่งหรือหมายต่าง ๆ โดยศาลอนุญาโตตุลาการ ภายใต้กฎหมาย IAA จะต้องบังคับเหมือนคำสั่งของศาล⁵¹ เพื่อให้ศาลอนุญาโตตุลาการสามารถมีอำนาจในการควบคุมกระบวนการพิจารณาและควบคุมคู่สัญญาด้วย

⁴⁸ English Arbitration Act 1996 Section 38(4),)(6)

⁴⁹ อาทิเช่น Mareva Injunction เป็นวิธีการชั่วคราวระหว่างพิจารณา เพื่อป้องกันไม่ให้จำเลยย้ายทรัพย์สินไปพ้นจากเขตอำนาจเมื่อถึงคราวต้องบังคับตามคำพิพากษาซึ่งปกติศาลเป็นผู้ออกคำสั่งนี้เช่น คดี Katran Shipping Co. Ltd. Kenven Transportation limited ศาลฮ่องกง ได้ออก Mareva injunction ภายในขอบของ คำว่า มาตรการใด ๆ เพื่อปกป้องคุ้มครอง" โดยคำสั่ง Mareva injunction จึงให้ผู้ตอบได้ไม่สามารถพยายามลดสินทรัพย์ภายในเขตอำนาจให้ต่ำกว่าที่เรียกร้องในศาลหรือการอนุญาโตตุลาการ และคำสั่งAnton Pillar Order คำสั่งให้เข้าตรวจและนำพยานวัตถุไปเก็บไว้ ซึ่งมีผลให้จำเลยต้องยอมให้คู่ความอีกฝ่ายหรือผู้แทนเข้าตรวจและนำพยานวัตถุไปเก็บไว้ก่อนที่จะถูกยกย้ายหรือทำลาย รวมถึงพยานบุคคลด้วย

⁵⁰ IAA Section 12(6) The High Court or a Judge thereof shall have, for the purpose of and in relation to an arbitration to which this Part applies, the same power of making orders in respect of any of the matters set out in subsection (1) as it has for the purpose of and in relation to an action or matter in the court.

⁵¹ Resort Condominiums International Inc. v. Ray Bolwell and Resort Condominiums (Aus) Pty Ltd (1994) 3 Sin Arb 3

ซึ่งต่างจากกฎหมายต้นแบบเนื่องจากในกฎหมายต้นแบบ มาตรา 17 มิได้กำหนดให้เป็นบทบังคับให้คณะอนุญาโตตุลาการปฏิบัติแต่ในสิงคโปร์เป็นการยืนยันให้คณะอนุญาโตตุลาการใช้อำนาจนี้ในกระบวนการอนุญาโตตุลาการ

4.1.8.2. อำนาจในการดำเนินกระบวนการสาบานและยืนยันในการอนุญาโตตุลาการ

สำหรับอำนาจใน Section 12(2) ให้อำนาจแก่คณะอนุญาโตตุลาการในการเป็นผู้ดำเนินการกระบวนการสาบานและยืนยันในการอนุญาโตตุลาการซึ่งเป็นกระบวนการของศาล ซึ่งกระบวนการนี้มักจะมีใช้ในการอนุญาโตตุลาการในทางพาณิชย์ ซึ่งอำนาจในเรื่องนี้ได้กำหนดอยู่ใน Second Schedule ของกฎหมายอนุญาโตตุลาการ 1953 (Cap10)⁵²

4.1.8.3. อำนาจในการดำเนินกระบวนการพิจารณาโดยไตร่สวน

ในระบอบของกฎหมายคอมมอนลอว์ในศาลและอนุญาโตตุลาการนั้นมีแนวความคิดในด้านการพิจารณาโดยปฏิปักษ์ (Adversarial) โดยแนวความคิดในด้านการไตร่สวนนั้นเป็นแนวความคิดของประเทศในระบบซีวิลลอว์ แต่การอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศ นั้นมักจะมีทนายหรืออนุญาโตตุลาการที่มาจากหลากหลายระบบ การที่คำชี้ขาดโดยอนุญาโตตุลาการจะทำได้ในประเทศคอมมอนลอว์ อย่างในสิงคโปร์ อาจจะถูกทำลายคำชี้ขาดได้โดยศาลของประเทศซีวิลลอว์ได้ เนื่องจากความแตกต่างในระบบกฎหมายทำให้กระบวนการดำเนินพิจารณาต่างกัน แต่ปัจจุบันในสิงคโปร์เห็นว่าการอนุญาโตตุลาการนั้นเป็นกระบวนการพิจารณานอกระบบศาล ซึ่งมีทนายความมาจากหลายระบบ จึงให้มีการใช้กระบวนการพิจารณาในระบบไตร่สวนอันเป็นระบบต่างกับประเทศสิงคโปร์ได้ เพื่อให้เกิดความสะดวกในระบบอนุญาโตตุลาการมากขึ้น โดยเฉพาะในสิงคโปร์นั้น IAA กำหนดให้ใช้อนุญาโตตุลาการเพียงคนเดียว หากคู่สัญญาไม่ตกลงไว้ในสัญญา

ในกฎหมายต้นแบบที่ได้สร้างโดยประเทศหลากหลายระบบระเบียบ แต่ในเรื่องการยอมรับอนุญาโตตุลาการยังไม่ชัดเจนนัก ในสิงคโปร์ช่องว่างอันนี้ได้ถูกกำหนดใน Section

⁵² See Appendix I: the Arbitration Act 1953 (Cap10) : Second Schedule-Matter in respect of which the Court may make orders.

12(3) ของ IAA โดยอนุญาตอย่างชัดเจนให้ใช้กระบวนการพิจารณาโดยไตร่สวนมาใช้ในการอนุญาโตตุลาการ ถ้าศาลอนุญาโตตุลาการเห็นว่าเหมาะสม แม้ว่าคู่สัญญาจะกำหนดโดยสัญญาไว้ก็ตาม ซึ่งแนวนี้นี้เป็นแนวเดียวกับประเทศนิวซีแลนด์ และอังกฤษ⁵³ ด้วย ในการยอมรับทางกฎหมายทำให้คู่สัญญาเลือกที่จะใช้สิงคโปร์เป็นเวทีในการระงับข้อพิพาท โดยที่ไม่ต้องใช้วิธีการสอบสวนในแบบคอมมอนลอว์โดยเข้มงวดเหมือนแต่ก่อน

4.1.8.4. อำนาจของคณะอนุญาโตตุลาการในการตัดสินประเด็นใน Section 12 (4)⁵⁴

ในเรื่องนี้เป็นบทบัญญัติที่เพิ่มเติมในการกำหนดข้อบังคับในการใช้บังคับในคำชี้ขาดใน มาตรา 28 ของกฎหมายต้นแบบ⁵⁵ โดยได้ขยายอำนาจออกไปถึงการพิจารณาในการแก้ไข

⁵³ English Arbitration Act 1996 Section 34(2)g

⁵⁴ IAA Section 12(4): Without prejudice to the application of Article 28 of the Model Law, an arbitral tribunal, in deciding the dispute that is the subject of the arbitral proceedings –

(a) may award any remedy or relief that could have been ordered by the High Court if the dispute had been the subject of civil proceedings in that Court;

(b) may award interest (including interest on a compound basis) on the whole or any part of any sum which –

(i) is awarded to any party, for the whole or any part of the period up to the date of the award; or

(ii) is in issue in the arbitral proceedings but is paid before the date of the award, for the whole or any part of the period up to the date of payment.

⁵⁵ Model Law Article 28 Rules applicable to substance of dispute

หรือเยียวยาปัญหาที่เกิดขึ้นในกระบวนการทางแพ่งของศาล⁵⁶ และการคิดดอกเบี้ยลงในคำชี้ขาดนั้นด้วย โดยถือว่าเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นแก่การอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศ คู่สัญญาที่ต้อง

(1) The arbitral tribunal shall decide the dispute in accordance with such rules of law as are chosen by the parties as applicable to the substance of the dispute. Any designation of the law or legal system of a given State shall be construed, unless otherwise expressed, as directly referring to the substantive law of that State and not to its conflict of laws rules.

(2) Failing any designation by the parties, the arbitral tribunal shall apply the law determined by the conflict of laws rules which it considers applicable.

(3) The arbitral tribunal shall decide *ex aequo et bono* or as *amiable compositeur* only if the parties have expressly authorised it to do so.

(4) In all cases, the arbitral tribunal shall decide in accordance with the terms of the contract and shall take into account the usages of the trade applicable to the transaction.

⁵⁶ The English Arbitration Act 1996 Section 48 :

(1) The parties are free on the powers exercisable by the arbitral tribunal as regards remedies.

(2) Unless otherwise agreed by the parties, the tribunal has the following powers.

(3) The tribunal may make a declaration as to any matter to be determined in the proceedings.

(4) The tribunal may order the payment of a sum of money, in any currency.

(5) The tribunal has the same powers as the court-

(a) to order a party to do or refrain from doing anything;

(b) to order specific performance of a contract (other than a contract relating to land);

ช่วยค่าใช้จ่ายหรือผู้ที่ทำให้กระบวนการชำระหนี้ล่าช้าออกไปต้องช่วยดอกเบี้ยที่เพิ่มขึ้นแก่คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ ที่ได้ทำไว้แล้ว โดย IAA ยอมรับกรณีใน Section 12(4)(b) โดยให้คณะอนุญาโตตุลาการกำหนดดอกเบี้ยสิทธิขาดโดยจำนวนเต็ม (the whole of the sum) หรือจำนวนทั้งหมดของส่วนใด ๆ ในข้อพิพาทก็ได้ โดยคิดรวมอยู่ในคำชี้ขาดได้แก่กรณีดังนี้

- คำชี้ขาดที่ทำแก่คู่สัญญาใด สำหรับระยะเวลาทั้งหมดจนถึงวันที่ลงในคำชี้ขาด
- นับวันที่มีกระบวนการอนุญาโตตุลาการ แต่จะจ่ายถึงก่อนวันที่ทำคำชี้ขาดโดยจำนวนทั้งหมดหรือส่วนหนึ่งส่วนใดของระยะเวลาจนถึงวันที่จ่าย⁵⁷

ในมาตรานี้เป็นการนำเอาบทบัญญัติของอังกฤษมาใช้ โดยในอังกฤษเคยเกิดปัญหานี้หากไม่กำหนดในเรื่องนี้ไว้ ก็จะไม่สามารถคิดดอกเบี้ยสำหรับค่าเสียหายที่นับได้⁵⁸ โดยกำหนดให้คิดดอกเบี้ยจากค่าเสียหายที่ต้องจ่ายทั้งหมดโดยคิดค่าใช้จ่ายตั้งแต่วันที่ทำคำชี้ขาดจนถึงวันที่จ่ายจริง หรือคิดตั้งแต่ก่อนทำคำชี้ขาดจนถึงวันที่จ่ายจริง⁵⁹ในการให้อำนาจเพิ่มเติมจากกฎหมายต้นแบบในเรื่องการแก้ไขเยียวยาในกรณีที่ใช้กระบวนการทางแพ่ง หรือการคิดค่าใช้จ่ายในด้านดอกเบี้ยก็เพื่อให้คู่สัญญาเพิ่มความมั่นใจในการใช้ออนุญาโตตุลาการจะสามารถประหยัดเวลาและค่าใช้จ่ายได้จริง

4.1.8.5. หมายเรียกพยาน

ในบทบัญญัติมาตรา 27⁶⁰ ของกฎหมายต้นแบบเป็นบทบัญญัติที่ให้ศาลทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยเหลือในการติดตามหลักฐาน โดยเฉพาะการเรียกพยานบุคคล หรือหมายเรียกพยานเอกสารหรือทรัพย์สินเพื่อตรวจสอบในกระบวนการอนุญาโตตุลาการ ในการร่างมาตรานี้เพื่อให้มี

(c) to order the rectification, setting aside or cancellation of a deed or other document.

⁵⁷ The English Arbitration Act 1996 Section 49(3)

⁵⁸ London, Shatham and Dover Railways Co. v. South Eastern Railway Co. (1893) AC. 429 ในกฎหมายอนุญาโตตุลาการ 1950 มาตรา 19a

⁵⁹ Bruce Harris , Rowan Planterose and Jonathan Tecks, the Arbitration Act 1996 A Commentary. Blackwell Science 1996, p. 194-195.

⁶⁰ Model Law Article 27 Court assistance in taking evidence

การเปลี่ยนแปลงแนวคิดของระบบศาลภายในประเทศมิให้เข้าแทรกแซงในกระบวนการทางแพ่งในเรื่องการเสนอยานหรือการใช้อำนาจศาลต่าง ๆ

สำหรับกฎหมายอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศในสิงคโปร์ ได้นำเอาบทบัญญัติในกฎหมายอนุญาโตตุลาการ 1953 (Cap10)⁶¹ มาใช้กับการอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศด้วย โดย IAA ได้กำหนดอยู่ใน Section 13 and 14⁶² โดยแตกต่างจากกฎหมายต้นแบบในเรื่องที่อนุญาตให้คู่สัญญาสามารถออกหมายเรียกพยานบุคคลหรือส่งพยานเอกสารเองได้ โดยตัดขั้นตอนในการยื่นคำร้องต่อศาลในการเรียกพยานต่าง ๆ เข้ามาในการพิจารณาคดีของอนุญาโตตุลาการ และให้อำนาจแก่ศาลสูงให้บังคับตามหมายเรียกเช่นว่านั้นเพียงขั้นตอนเดียว

โดยใน Section 13 อนุญาตให้คู่สัญญาออกหมายเรียกให้เบิกความ (a writ of subpoena ad testificandum) สำหรับกรณีเรียกพยานบุคคล และหมายเรียกให้ส่งพยานเอกสาร (a writ of subpoena duces tecum) โดยพยานเอกสารนี้ไม่อาจนำมาใช้บังคับกับเอกสารของบุคคลที่ไม่อยู่ในบังคับในการดำเนินคดี และใน Section 14 ให้อำนาจแก่ศาลสูงในการบังคับคำสั่งตามหมาย เพื่อให้บุคคลมาในการพิจารณาคดีของคณะอนุญาโตตุลาการ ถ้าหากว่าบุคคลเช่นว่านั้นอยู่ในประเทศสิงคโปร์

4.1.9. กระบวนการประนอมข้อพิพาท (Conciliation Proceedings)

ในกฎหมาย IAA แล้วการใช้ คำว่า ผู้ประนอมข้อพิพาท และ กระบวนการประนอมข้อพิพาท⁶³ โดยไม่ได้กำหนดคำนิยามไว้ในกฎหมายอย่างชัดเจน แต่อาจกล่าวถึงความหมายของการประนอมข้อพิพาท หมายถึงกระบวนการที่ได้รับความยินยอมโดยคู่พิพาท ตกลงที่จะให้มีบุคคลที่สามในการช่วยในการดำเนินการเจรจาประนอมข้อพิพาท เรียกว่า ผู้ประนอมข้อพิพาท โดยมีวัตถุประสงค์ให้มิข้อสรุปในข้อโต้แย้งระหว่างกัน โดยผู้ประนอมข้อพิพาทมีอำนาจภายใต้ขอบอำนาจที่

⁶¹ the Arbitration Act 1953 (Cap10) Section 14, 26.

⁶² IAA Section 13, 14.

⁶³ See Alexander Bevan, "Alternative Dispute Resolution", 1992 Sweet & Maxwell, p.15.; Henry Brown & Arthur Marriot, "ADR Principles and Practice". 1993 Sweet & Maxwell, p. 108. and Lim Lan Yuan, "ADR- a case for Singapore ". 1994 6 S.Ac.L.J. 47,

คู่พิพาทได้กำหนดไว้ แต่อย่างไรก็ดีผู้ประนอมข้อพิพาทไม่มีอำนาจในการทำให้ข้อตกลงนั้นผูกพันคู่พิพาทได้⁶⁴

ในการร่างกฎหมาย IAA ได้ระบุอย่างชัดเจนไว้แต่แรกแล้วว่า “make provision for the conduct of international commercial arbitration..... and conciliation proceedings.....” โดยพิจารณาว่าการประนอมข้อพิพาทเป็นส่วนหนึ่งของการอนุญาโตตุลาการ โดยยอมรับว่าการประนอมข้อพิพาทเป็นกระบวนการที่เป็นประโยชน์และมีความสำคัญในการระงับข้อพิพาท ใน Section 16 กำหนดให้มีการแต่งตั้งผู้ประนอมข้อพิพาทโดยประธานของ SIAC ซึ่งคู่สัญญาที่จะประนอมข้อพิพาทไม่สามารถรู้ถึงการแต่งตั้งเช่นนั้นได้ และในเงื่อนไขของ “การประนอมข้อพิพาท” และใน Section 16(1) ได้พิจารณาว่าสัญญาอนุญาโตตุลาการเป็นสัญญาอีกฉบับหนึ่งคล้ายกับการแยกสัญญาในการอนุญาโตตุลาการ ทำให้ศาลมักจะเจอกับปัญหาว่า สัญญาประนอมข้อพิพาทสามารถบังคับคู่สัญญาให้มีการประนอมข้อพิพาทหรือศาลสามารถยอมให้มี

⁶⁴ ลักษณะโดยทั่วไปของการประนอมข้อพิพาท อันเป็นลักษณะที่เข้าใจโดยทั่วไป คือ

1. ความยินยอม (Consensual): การประนอมข้อพิพาทจะเริ่มต้นได้เฉพาะที่มีการตกลงยินยอมโดยคู่สัญญา และต่อเนื่องจากว่าที่คู่สัญญาจะยกเลิกการตกลงยินยอมเช่นนั้น
2. ผู้ประนอมข้อพิพาท (Conciliator): ผู้ประนอมข้อพิพาทเป็นบุคคลที่สาม เป็นคนกลางในการเป็นผู้ดำเนินการพิจารณาระหว่างคู่พิพาท แต่กรณีที่นักกฎหมายพยายามให้มีการประนอมข้อพิพาทและทำข้อตกลงในข้อพิพาทนั้นไม่ใช่การประนอมข้อพิพาทและไม่ปรากฏว่าระเบียบวิธีการเช่นว่านี้ในกฎหมาย IAA.
3. ผู้มีอำนาจ (Authority): ผู้ประนอมข้อพิพาทสามารถให้ความเห็น แต่ไม่มีอำนาจในการบังคับให้ความเห็นนั้นมีความผูกพันได้แม้จะต้องการให้เป็นเช่นนั้น โดยบุคคลซึ่งมีอำนาจที่จะทำได้คือ อนุญาโตตุลาการ ไม่ใช่ผู้ประนอมข้อพิพาท
4. วัตถุประสงค์เพื่อการระงับข้อพิพาท (Objective is Settlement): การประนอมข้อพิพาทมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้สัญญาระหว่างคู่พิพาทได้ตกลงในเงื่อนไขที่ทั้งสองฝ่ายให้ความยอมรับ และการประนอมข้อพิพาทจะยุติเมื่อการระงับข้อพิพาทไม่ประสบผลสำเร็จ
5. การปกปิดข้อมูล (Confidentiality): ในกระบวนการประนอมข้อพิพาทมีลักษณะที่ค่อนข้างไม่เปิดเผย โดยเอกสารทุกชั้นที่เปิดเผยมูลหรือข้อมูลที่ได้รับระหว่างการพิจารณาจะต้องไม่ถูกคู่สัญญานำมาใช้อีกในกระบวนการอื่น ๆ ในศาลหรือการอนุญาโตตุลาการ ซึ่งส่วนใหญ่จะมีการทำสัญญาปกปิดข้อมูล (Confidentiality Agreement) กันไว้ต่างหาก

การจำหน่ายคดีได้ (Stay of Court Proceedings) เช่นเดียวกับสัญญาอนุญาตตุลาการหรือไม่ ถ้ามีการยื่นคำร้องในเรื่องดังกล่าว⁶⁵

รวมทั้งอีกปัญหาสำหรับนักกฎหมายในระบบคอมมอนลอว์ในการเป็นผู้ประนอมข้อพิพาทพร้อม ๆ กับ แสดงบทบาทเป็นอนุญาตตุลาการไปด้วย หรือปัญหาในทางกลับกันซึ่งจะทำให้กระบวนการพิจารณากระบวนการใดกระบวนการหนึ่งเกิดความผิดพลาดได้ โดยเฉพาะประเด็นการที่ผู้ประนอมจะต้องรักษาความลับของคู่สัญญาที่จะทำให้การตัดสินนั้นเกิดความเป็นธรรมและไม่มี ความลำเอียงในการตัดสิน

ใน IAA อนุญาตให้ผู้ประนอมข้อพิพาทอาจจะเป็นอนุญาตตุลาการได้ในกรณีที่การประนอมข้อพิพาทไม่ประสบความสำเร็จ และมีการตกลงในสัญญาโดยเจาะจงแล้ว⁶⁶ และอนุญาตในทางกลับกันเช่นกัน โดยอนุญาตตุลาการอาจจะเป็นผู้ประนอมข้อพิพาทถ้าได้รับความยินยอมจากคู่สัญญาและไม่มีข้อตกลงถดถอยความยินยอมเช่นนั้นโดยเขียนไว้เป็นลายลักษณ์อักษรชัดเจน โดยแนวคิดของ IAA อนุญาตให้อิสระเต็มที่แก่คู่สัญญาในการตัดสินใจว่า อนุญาตตุลาการจะเป็นผู้ประนอมข้อพิพาทได้หรือไม่⁶⁷

อย่างไรก็ตามความจำเป็นในเรื่องที่ปกปิดจำเป็นต้องเป็นไปอย่างเหมาะสมเพื่อประกันได้ว่าข้อมูลนั้นอาจจะส่งผลกระทบต่อความเห็นในการทำคำชี้ขาด โดยคู่สัญญาฝ่ายใดอาจได้รับผลกระทบทำให้หลักฐานหรือข้อโต้แย้งเป็นผลเสียแก่ฝ่ายเขา แต่โดยนัยใน Section 17 ของ IAA การปกปิดนี้เป็นลักษณะที่สำคัญของการประนอมข้อพิพาท แต่อย่างไรก็ดีในกฎหมายฉบับนี้ไม่มีข้อบัญญัติที่เกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลแก่คู่สัญญาฝ่ายใดที่เป็นความลับแก่การประนอมข้อพิพาทหรือกระบวนการอนุญาตตุลาการ ดังนั้นเพื่อให้แน่ใจว่าการปกปิดนั้นได้รับการป้องกันจึงได้มีการทำสัญญาลายลักษณ์อักษร

4.1.10. คำชี้ขาดตามยอม (Award by consent)

⁶⁵ See *Walford v. Miles*, 1992 AC 12; *Hooper Baillie Associated Ltd v Natcon Group Pty Ltd* (1992) 28 NSWLR 194; *AWA Ltd v Deloitte Haskins & Sells* (1992) 2 SinArb 3.

⁶⁶ Section 16(3)

⁶⁷ Section 17

ใน Section 18 ของ IAA กำหนดให้ยอมรับคำชี้ขาดที่เกิดขึ้นในระหว่างการพิจารณาในการอนุญาตตุลาการ ซึ่งเป็นการยอมรับข้อตกลงของคู่สัญญา⁶⁸ โดยอนุญาตตุลาการยอมรับการทำคำชี้ขาดตามข้อตกลงของคู่กรณีโดยผนวกเอาข้อตกลงของคู่กรณีเป็นส่วนหนึ่งของคำชี้ขาดและใช้บังคับได้โดยถือเป็นคำชี้ขาดธรรมดา

ในมาตรา 30 ของกฎหมายต้นแบบการที่คู่สัญญาตกลงกันได้ในการระงับข้อพิพาทจะเป็นการผูกมัดคู่กรณีมากกว่าการตกลงระงับข้อพิพาทในการประนอมข้อพิพาท ซึ่งในมาตรา 30(1)⁶⁹ กำหนดให้อนุญาตตุลาการยุติกระบวนการพิจารณาและทำคำชี้ขาดตามยอม การนำข้อตกลงระงับข้อพิพาทมาให้อนุญาตตุลาการทำคำชี้ขาดตามยอมนั้น อนุญาตตุลาการสามารถที่จะปฏิเสธที่จะทำคำชี้ขาดได้ ใน 2 ลักษณะ คือ กรณีที่ข้อตกลงนั้นไม่เกินอำนาจที่สามารถทำได้ตามกฎหมาย และกรณีที่ข้อตกลงนั้นจะต้องไม่เกินกว่าข้อตกลงของคู่สัญญาในการทำสัญญาอนุญาตตุลาการที่สามารถใช้การอนุญาตตุลาการได้ และโดยผลของการบังคับคำชี้ขาดสามารถที่จะใช้อำนาจบังคับคำชี้ขาดได้ตาม Section 19 ของ IAA โดยเทียบเคียงกับกฎหมายอังกฤษ มาตรา 51 และบังคับในมาตรา 66(1) รวมทั้งการบังคับคำชี้ขาดต่างประเทศในมาตรา V ของ New York Convention อย่างไรก็ดี ในมาตรา 30 ของกฎหมายต้นแบบเป็นมาตรการบังคับโดยสอดคล้องกับ Article 34.1 of UNCITRAL Arbitration Rules 1976 โดยกำหนดไว้ในแนวทางเดียวกัน⁷⁰

4.1.11. การบังคับคำชี้ขาด

สำหรับการบังคับคำชี้ขาดในประเทศสิงคโปร์ของศาลสามารถแบ่งได้เป็น 2 แบบ โดยแบ่งจากสถานที่ที่ทำคำชี้ขาด หากว่าคำชี้ขาดนั้นทำในประเทศสิงคโปร์ให้ใช้บทบัญญัติ ใน Section

⁶⁸ Model Law Article 30

⁶⁹ Model Law Article 30(1) If, during arbitral proceedings, the parties settle the dispute, the arbitral tribunal shall terminate the proceedings and, if requested by the parties and not objected to by the arbitral tribunal, record the settlement in the form of an arbitral award on agreed terms.

⁷⁰ UNCITRAL Arbitration Rules 1976 Article 34.1.: If, before the award is made, the parties agree on a settlement of the dispute, the arbitral tribunal shall either issue an order for the termination of the arbitral proceedings or, if requested by both parties and accepted by the tribunal, record the settlement in the form of an arbitral award on agreed terms. The tribunal is not obliged to give reasons for such an award.

19 ได้ แต่ถ้าสถานที่ทำคำชี้ขาดอยู่นอกประเทศ โดยประเทศนั้น ๆ จะต้องเป็นประเทศที่เป็นภาคีของ New York Convention 1953. เพื่อจะได้นำคำชี้ขาดนั้นมาบังคับในประเทศสิงคโปร์ได้ทันที โดยจะต้องนำเอาบทบัญญัติส่วนที่ 3 ของกฎหมาย IAA ซึ่งพิจารณาได้ดังนี้

4.1.11.1. การบังคับคำชี้ขาดที่ทำในประเทศสิงคโปร์⁷¹

สำหรับการบังคับคำชี้ขาดที่ทำในประเทศสิงคโปร์เอง ให้ใช้บทบัญญัติใน Section 19 ซึ่งเป็นกรนำเอาบทบัญญัติของกฎหมายอนุญาโตตุลาการ 1953 (Cap10)⁷² มาปรับใช้ในการบังคับคำชี้ขาดระหว่างประเทศ โดยถือว่าการบังคับคำชี้ขาดให้บังคับแบบเดียวกับคำพิพากษา หรือคำสั่งที่ออกโดยศาล เพื่อให้สอดคล้องกับเรื่องขอบเขตของการใช้กฎหมายนี้ว่าอย่างไรจึงจะเป็นเรื่องอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศ โดยอาศัยเรื่อง "สถานที่" เป็นวิธีพิจารณา แต่การอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศที่ทำในสิงคโปร์ เมื่อทำคำชี้ขาดต้องถือว่าเป็นคำชี้ขาดที่ทำในประเทศ หากจะบังคับในสิงคโปร์ต้องใช้วิธีบังคับคำชี้ขาดอย่างคำชี้ขาดในประเทศเช่นเดียวกับกฎหมายอนุญาโตตุลาการ 1953.

4.1.11.2. การบังคับคำชี้ขาดต่างประเทศ

ในเรื่องการบังคับคำชี้ขาดตามกฎหมายต้นแบบได้กำหนดอยู่ใน มาตรา 35 และ 36 ซึ่งในกฎหมาย IAA มิได้รับเข้ามาใช้ เนื่องจากได้เข้าร่วมเป็นภาคีในอนุสัญญา New York Convention⁷³ เพื่อไม่ให้เป็นการบัญญัติซ้ำซ้อนจึงได้ยกเว้นในส่วนของกรบังคับคำชี้ขาดต่างประเทศไว้เพื่อให้ IAA บังคับคำชี้ขาดต่างประเทศได้จึงนำเอา the Arbitration (Foreign Awards) Act. 1986 มาบัญญัติใหม่

โดยในส่วนที่ 3 นี้เป็นการนำเอาบทบัญญัติในกฎหมายเดิมที่ได้ยกเลิกไปแล้ว คือ the Arbitration (Foreign Awards) Act 1986 ตั้งแต่ Section 2-4, 6-9 มาใช้ใน Section 27-33

⁷¹ Section 19

⁷² the Arbitration Act. 1953 (Cap 10) Section 20: An award on an arbitration agreement may, by leave of the court or a judge thereof, be enforced in the same manner as a judgment or order to the same effect and where leave is so given, judgment may be entered in terms of the award.

⁷³ See Appendix II: International Arbitration Act 1994 Second Schedule

โดยถือว่าคำชี้ขาดต่างประเทศจะได้รับการยอมรับตามพันธกรณีที่ไว้ต่อกัน (Concept of Reciprocity) ตามเดิม คือในวันที่หรือภายหลัง November 19, 1986 สามารถบังคับได้ในสิงคโปร์ โดยไม่ต้องฟ้องต่อศาลสูง โดยให้ถือเสมือนเป็นคำตัดสินหรือคำสั่งของศาลสูง ศาลสูงเพียงแต่ปฏิเสธที่จะบังคับตามคำชี้ขาดต่างประเทศในกรณีนี้ IAA กำหนดมิให้บังคับคำชี้ขาดไว้เท่านั้น กระบวนการนี้คล้ายกับการปฏิเสธไม่รับบังคับโดยศาลสูง เฉพาะกรณีที่ซึ่งทำคำชี้ขาดต่างประเทศนั้นไม่สามารถผูกพันคู่สัญญาในคำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ หรือถูกยกเลิกหรือยังไม่สิ้นสุดแก่กระบวนการที่มีอำนาจภายใต้กฎหมายนั้นที่คำชี้ขาดจะได้เท่านั้น⁷⁴

4.1.12. การคิดดอกเบี้ยในคำชี้ขาด

ในเรื่องของดอกเบี้ยในคำชี้ขาดให้คิดตั้งแต่วันที่ ทำคำชี้ขาด โดยให้อนุญาโตตุลาการเป็นผู้กำหนดรวมดอกเบี้ยลงในคำชี้ขาดด้วย ซึ่งในเรื่องนี้ กฎหมายต้นแบบไม่ได้กำหนดไว้ แต่เป็นเรื่องที่สิงคโปร์ต้องการให้มีตามแบบของกฎหมายอนุญาโตตุลาการ 1953 (Cap10) Section 29 โดยถือว่าเป็นเรื่องที่จะทำให้คู่สัญญามีการคิดค่าใช้จ่ายระหว่างกันโดยกำหนดให้คิดดอกเบี้ยจากจำนวนยอดรวมทั้งหมด โดยใช้อัตราดอกเบี้ยที่ศาลคิดคือ 8% ต่อปี⁷⁵

4.1.13. การลดค่าธรรมเนียม

ใน Section 21 ได้กำหนดเรื่องค่าอนุญาโตตุลาการ ได้แก่ค่าธรรมเนียมที่ต้องจ่ายให้แก่อนุญาโตตุลาการ ปกติแล้วอนุญาโตตุลาการจะมีอำนาจกำหนดค่าธรรมเนียมของตนเองแต่ต้องสมเหตุสมผล ถ้าสูงเกินไปศาลลดได้ การคิดค่าธรรมเนียมสูงเกินไปอาจเป็นเหตุให้ถือว่าอนุญาโตตุลาการประพฤติมิชอบ ดังนั้นควรกำหนดวิธีการคิดค่าอนุญาโตตุลาการล่วงหน้าก่อนที่อนุญาโตตุลาการจะรับเป็นอนุญาโตตุลาการ ซึ่งในมาตรานี้ได้กำหนดให้การลดค่าธรรมเนียมในการอนุญาโตตุลาการเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ (Registrar) ของศูนย์การอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศของสิงคโปร์ (SIAC) เป็นผู้คำนวณ ซึ่งปกติแล้วการกำหนดในเรื่องนี้จะต้องให้ศาลเป็นผู้กำหนด⁷⁶ รวมถึงค่าธรรมเนียมของอนุญาโตตุลาการ ซึ่งคู่สัญญาอาจจะตกลงกันก่อนได้ แต่คู่สัญญาอาจร้องขอให้เจ้าหน้าที่ศูนย์ เป็นผู้กำหนดให้ในคราวเดียว

⁷⁴ Supra note, Kanneth WK-Coomaraswamy TAN, p. 29-32.

⁷⁵ Order 42 Rules 12 of the Rules of the Supreme Court GN S 274/70 1990 ed.

⁷⁶ The Arbitration Act 1953 (Cap10) Section 30(1)

สำหรับการใช้อำนาจของเจ้าหน้าที่ศูนย์นี้แตกต่างจากกฎหมายอังกฤษในเรื่องการคิดค่า
 อนุญาโตตุลาการ ซึ่งอังกฤษได้ให้อำนาจแก่คู่สัญญาตกลงในเรื่องค่าใช้จ่ายในการ
 อนุญาโตตุลาการโดยรวมเข้ากับค่าชี้ขาด⁷⁷ เพื่อความรวดเร็วในกระบวนการอนุญาโตตุลาการสิงค
 โปริได้ให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ของSIAC ทำหน้าที่แทนศาล เนื่องจากเห็นว่าการยื่นคำร้องใน
 กระบวนการศาลเป็นเรื่องของคดีภายในประเทศ หากเป็นคดีระหว่างประเทศน่าจะยอมให้คุณ
 ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในคดีอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศเป็นผู้มีอำนาจคำนวณแทน เพราะมีความ
 เชี่ยวชาญและไม่ทำให้กระบวนการพิจารณาล่าช้าออกไปอีก

4.1.14. การรับฟังกระบวนการพิจารณาในศาล⁷⁸

สำหรับใน Section 22 และ 23 ได้กำหนดกฎเกณฑ์ในการรับฟังการพิจารณาภายใน
 ระหว่างการพิจารณาของการอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศในศาล โดยให้อำนาจแก่ศาลที่จะ
 ไม่ใช่ใช้วิธีการพิจารณาโดยเปิดเผย เนื่องจากเป็นการขัดกับวัตถุประสงค์ในการอนุญาโตตุลาการ ใน
 เรื่องการยุติข้อพิพาทโดยไม่เปิดเผยต่อสาธารณชน และเพื่อป้องกันสิทธิของคู่สัญญาโดยการ
 กำหนดให้ศาลเปิดเผยรายละเอียดในคดีพิพาทที่ทำโดยปิดลับในการพิจารณาในศาล เพื่อปกปิด
 ความลับของคู่กรณี

4.1.15. การยกเลิกคำชี้ขาดโดยอำนาจศาล

ในการยกเลิกคำชี้ขาดโดยอำนาจศาลในมาตรา 34 ของกฎหมายต้นแบบกำหนดไว้ใน
 หลายกรณีโดยพิจารณาจากมาตรา 34(2)โดยเพิ่มอำนาจให้ศาลเพิ่มขึ้นอีก 2 กรณีปรากฏอยู่ใน
 IAA Section 24 โดยระบุให้ศาลสามารถยกเลิกคำชี้ขาดได้ในกรณีที่พบว่าการทำคำชี้ขาดได้ทำ
 โดยการฉ้อฉลหรือคอร์รัปชัน และอีกกรณีคือ การทำคำชี้ขาดโดยขัดต่อหลักกฎหมายและความยุติ
 ธรรมโดยกระทบต่อสิทธิของคู่สัญญาทำให้เกิดความเสียหายได้

4.1.16. ความคุ้มกันของอนุญาโตตุลาการ⁷⁹

⁷⁷ English Arbitration Act 1996 Section 60,61.

⁷⁸ IAA Section 22,23

⁷⁹ IAA Section 25 Liability of Arbitrator

ความคุ้มกันความรับผิดของอนุญาโตตุลาการเป็นเรื่องของการยกเว้นที่จะไม่ถูกฟ้องร้อง ให้รับผิดทางแพ่งในกรณีที่เกิดความเสียหายแก่คู่ความฝ่ายใด โดยอาจจะเกิดจากสาเหตุที่อนุญาโตตุลาการถอนตัวก่อนเวลาอันควร ไม่ทำคำชี้ขาดให้เสร็จสิ้นภายในกำหนดเวลา หรือใช้อำนาจกำหนดเวลา หรือใช้อำนาจในทางที่ผิด ซึ่งในกรณีเหล่านี้อาจแก้ไขได้ โดยการถอดถอนอนุญาโตตุลาการ เพิกถอนคำชี้ขาด หรือการฟ้องร้องคดีอาญาต่ออนุญาโตตุลาการบางครั้งไม่อาจเยียวยาแก้ไขความเสียหายทางเศรษฐกิจ (economic loss) ของคู่ความที่ได้รับ ความเสียหายจะประสบความสำเร็จในระดับใดที่จะฟ้องให้อนุญาโตตุลาการรับผิดทางแพ่งในเรื่องสัญญาหรือละเมิด ในที่สุดปัญหาความคุ้มกันของอนุญาโตตุลาการได้ถูกเสนอในที่ประชุมประจำปีของ The European Users³ Council of the London Court of International Arbitration เมื่อเดือนกันยายน 1987 จากการประชุมและรวบรวมเอกสารทำให้เกิดแนวทางปฏิบัติให้ผู้ปฏิบัติงานด้านการอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศ เป็นแนวทางให้คู่ความและตัวอนุญาโตตุลาการได้รู้ถึงสิทธิและหน้าที่ของตนเกี่ยวกับความรับผิดของอนุญาโตตุลาการ นอกจากนี้ยังเป็นตัวกระตุ้นให้ฝ่ายนิติบัญญัติของประเทศต่าง ๆ ที่จะกำหนดระดับความรับผิดของอนุญาโตตุลาการให้เป็นที่ชัดเจนไม่ว่าจะเป็นอนุญาโตตุลาการภายในประเทศหรืออนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศ⁸⁰

ส่วนความคุ้มกันของอนุญาโตตุลาการของประเทศในระบบคอมมอนลอว์ อย่างเช่น ออสเตรเลีย อังกฤษ และสหรัฐอเมริกา มีแนวทางตรงกันข้ามกับระบบซีวิลลอว์ในระบบคอมมอนลอว์ ถือว่าอนุญาโตตุลาการโดยพื้นฐานแล้วควรอยู่ภายใต้ความคุ้มกันที่กว้างขวางเช่นเดียวกับที่ผู้พิพากษาได้รับภายใต้คอมมอนลอว์ ในสหรัฐอเมริกาความคุ้มกันของอนุญาโตตุลาการนั้นเกือบจะมีลักษณะเป็นความคุ้มกันโดยเด็ดขาด และศาลได้ขยายขอบเขตความคุ้มกันนอกเหนือไปจากตัวบุคคลผู้เป็นอนุญาโตตุลาการไปจนถึงส่วนอื่น ๆ ของกระบวนการพิจารณาชั้นอนุญาโตตุลาการและสถาบันหรือองค์กรซึ่งบริหารกระบวนการอนุญาโตตุลาการด้วย แต่อย่างไรก็ดีได้มีการเปลี่ยนแปลงหลักเกณฑ์ในเรื่องนี้ โดยมีการแบ่งแยกความรับผิดของอนุญาโตตุลาการ อย่างเช่น ในออสเตรเลีย อังกฤษ และสหรัฐอเมริกา⁸¹

⁸⁰ วุฒิพงษ์ เวชยานนท์, "จริยธรรมของอนุญาโตตุลาการ", รวมบทความข้อบังคับ ข้อตกลงระหว่างประเทศ กฎหมาย และคำพิพากษาศาลฎีกาเกี่ยวกับอนุญาโตตุลาการ เล่ม 2, แก้ไขปรับปรุงใหม่ พิมพ์ครั้งที่ 2 พฤศจิกายน 2540, สำนักอนุญาโตตุลาการ กระทรวงยุติธรรม, สำนักพิมพ์นิติธรรม, หน้า 142-143.

⁸¹ เรื่องเดียวกัน หน้า 145.

สำหรับประเด็นความคุ้มกันของอนุญาโตตุลาการ ไม่มีปรากฏในกฎหมายต้นแบบ ขณะที่กฎหมายคอมมอนลอร์ยอมรับความคุ้มกันของอนุญาโตตุลาการ ภายใต้พื้นฐานที่ว่า อนุญาโตตุลาการปฏิบัติตนในฐานะกึ่งผู้พิพากษา (Quasi-judicial capacity)⁸² เป็นการออกกฎหมายภายใต้ลักษณะที่จำเป็นเพื่อคุ้มครองอนุญาโตตุลาการมิให้เขาต้องรับผิดชอบใด ๆ กรณีที่มีความผิดพลาดระหว่างการพิจารณาอนุญาโตตุลาการ ใน Section 25 ของ IAA ได้กำหนดไว้ อย่างชัดเจนในเรื่องนี้ โดยความคุ้มกันนั้นได้ขยายขอบเขตไปถึงเรื่องความประมาทและผิดพลาด ในเรื่องข้อเท็จจริงอีกด้วย⁸³ กฎหมายหรือกระบวนการพิจารณาสำหรับกระบวนการอนุญาโตตุลาการ และประเด็นที่สำคัญในเรื่องนี้มักจะปรากฏในกรณีที่จะปกป้องชื่อเสียงของอนุญาโตตุลาการ ยกเว้นกรณีที่อนุญาโตตุลาการมีเจตนาร้ายหรือฉ้อฉลเข้ามาเกี่ยวข้อง มาตรฐานนี้จะไม่คุ้มครอง ต่างกับแนวคิดของประเทศออสเตรเลียที่รวมเรื่องฉ้อฉลด้วย โดยสิงคโปร์ได้นำแนวทางเดียวกับอังกฤษมาปรับใช้ในเรื่องนี้⁸⁴

นอกจากนี้ยังได้แก้ไขกฎหมายที่มีส่วนเสริมบทบาทบัญญัติในการอนุญาโตตุลาการในด้าน การเลือกอนุญาโตตุลาการในสิงคโปร์อีกกฎหมายหนึ่ง เพื่อให้เกิดความยืดหยุ่นทั้งกระบวนการพิจารณาในกฎหมายอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศ และความเสรีในการเลือกใช้อุญาโตตุลาการโดยการตัดสินใจของคู่สัญญาเอง ซึ่งในส่วนของกฎหมายวิชาชีพทนายความของสิงคโปร์ได้มีการยอมรับให้ใช้นักกฎหมายจากต่างประเทศทั่วโลกได้ โดยเปลี่ยนแปลงในบทบัญญัติ ดังนี้

4.2. กฎหมายวิชาชีพทนายความ (the Legal Professional Act.. 1997 (Cap161))

ในเรื่องนี้เป็นกฎหมายเฉพาะที่ไม่เดินตามกฎหมายต้นแบบและหลักเกณฑ์ของศาล (Rules of Court) แต่เป็นการแก้ไขกฎหมายเพื่อความสะดวกและสนับสนุนกระบวนการอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศในสิงคโปร์ เพื่อให้โอกาสแก่นักกฎหมายต่างชาติเข้ามาเป็น

⁸² Sutcliffe v. Thakarah (1974) AC 127; Arenson v. Areson & Casson Bechman, Rutley & Co (1977) AC 405.

⁸³ Ibid, Hsu locknie, p. 402

⁸⁴ English Arbitration Act 1996. Section 29.:(1) An arbitrator is not liable for anything done or omitted in the discharge or purported discharge of his functions as arbitrator unless the act or omission is shown to have been in bad faith.

อนุญาตตุลาการในสิงคโปร์อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น โดยไม่ยึดติดกับกฎหมายเดิมที่มีอยู่ซึ่งเป็นอุปสรรคในการเข้ามามีส่วนร่วมในการอนุญาตตุลาการ ในกฎหมาย Cap10 ไม่ได้มีข้อกำหนดที่ชัดเจนสำหรับที่ปรึกษาต่างชาติเข้ามาเป็นคู่ความในกรอนุญาตตุลาการระหว่างประเทศในสิงคโปร์ ต่อมาเมื่อคดีเทอร์เนอร์⁸⁵ ศาลสูงสิงคโปร์ได้ห้ามไม่ให้มีนักกฎหมายต่างชาติเป็นตัวแทนในกระบวนการอนุญาตตุลาการในสิงคโปร์เนื่องจากเป็นการต้องห้ามตามกฎหมายภายใต้กฎหมายวิชาชีพ The Legal Profession Act (Cap 161) ภายใต้พระราชบัญญัตินี้ ต่อมาใน Section 34 A ที่ได้ตราในปี 1992 ให้ที่ปรึกษาต่างชาติสามารถเข้าร่วมกระบวนการอนุญาตตุลาการในกรณีของกฎหมายที่ใช้ในบังคับข้อพิพาทไม่ใช่กฎหมายสิงคโปร์ อย่างไรก็ตาม ในข้อโต้แย้งของกฎหมายสิงคโปร์เองที่ปรึกษาต่างชาติมักจะมีส่วนร่วมกับที่ปรึกษาภายในประเทศอยู่เสมอ⁸⁶ แต่ก็ยังเป็นเพียงผู้มีส่วนร่วมกับสมาชิกให้นักกฎหมายภายในเท่านั้น

ในคดีนี้เกิดขึ้นเนื่องจากการบังคับให้บริษัทกฎหมายของอเมริกัน เป็นตัวแทนของผู้ถูกโต้แย้งในกระบวนการอนุญาตตุลาการ ในสิงคโปร์ศาลได้อนุญาตให้ใช้นักกฎหมายอเมริกันในกระบวนการอนุญาตตุลาการ โดยเป็นบุคคลที่ไม่มีอำนาจภายใต้กฎหมาย the Legal Profession Act (Cap 161) (ต่อไปเรียกว่า LPA) และปรากฏอยู่ในกระบวนการอนุญาตตุลาการต่างกับ Section 29(1) และ 30(1) ของ LPA โดยในปัจจุบันนี้ Section 32(1) และ 33(1) Cap 161 ,1990 ได้รับการแก้ไขแล้ว ในส่วนของ Section 32(1) และ 33(1) เดิม⁸⁷ ผู้พิพากษาได้ตัด

⁸⁵ Turner (East Asia) Pte Ltd V. Builder Federal (HK) Ltd & Anor J 1988 2 MLJ 280

⁸⁶ Ibid, Ang Alfonso 13-16., and R Rajasingam , p. 24-26.

⁸⁷ "Section 32(1) Subject to this part, no person shall practise as an advocate and solicitor or do any act as an advocate or a solicitor unless his name is on the roll and he is in force a practising certificate and a person who is not so qualified is referred to in this Act as an unauthorised person.

Sections 33(1) any unauthorised person who:

1. acts as an advocate or solicitor or agent for any party to proceedings or as such advocate, solicitor or agent sues out any writ, summons or process, carries on, solicits or defends any action, suit or other proceedings in the name of any other person or in his own name in any of the courts in

สินประเดินเดียวเท่านั้น ในเรื่องการปฏิบัติอย่างทนายความ(advocates) และที่ปรึกษากฎหมาย (solicitor) หรือกระทำการใด ๆ เสมือน advocates และ solicitor เพื่อแก้ไขปัญหานี้ ผู้พิพากษาได้ใช้วิธีการทดสอบ 2 วิธีต่างกันดังนี้

1. การกระทำใด ๆ ของทนายความและที่ปรึกษากฎหมายที่มาจากจารีตประเพณี(ประวัตินิติศาสตร์หรือวัฒนธรรม) ภายในขอบอำนาจหน้าที่เพื่อจัดการกับกระบวนการพิจารณา เช่น การกำหนดสิทธิและหน้าที่ทางกฎหมายที่มากขึ้นกว่าเดิม การร่างสัญญาและฟ้องทั้งในและนอกศาลยุติธรรม หรือ
2. บุคคลผู้เป็นทนายความและ/หรือ เป็นที่ปรึกษากฎหมาย หากว่าโดยเหตุผลที่ผู้นั้นเป็นทนายความหรือที่ปรึกษากฎหมาย ให้ถือว่าผู้นั้นเป็นผู้ที่มีวิชาชีพที่เกี่ยวข้องกับคดี

ผู้พิพากษาพบว่าการทดสอบทั้ง 2 วิธีนั้น D&P ได้กระทำการเสมือนเป็นทนายความ (advocates) และที่ปรึกษากฎหมาย (solicitor) ดังนั้นเป็นการกระทำที่จำกัดอำนาจในกระบวนการอนุญาตโตตุลาการ นอกเหนือจากข้อวินิจฉัยโดยสรุปท้ายว่า นักกฎหมายต่างชาติ สามารถมีส่วนร่วมในกระบวนการอนุญาตโตตุลาการในสิงคโปร์ อย่างน้อยในคดีซึ่งกระบวนการอนุญาตโตตุลาการ ได้กระทำโดยกฎหมายสิงคโปร์และการอนุญาตโตตุลาการนั้นอยู่ในเนื้อหาของกฎหมายอนุญาตโตตุลาการ Cap10

ในคดีนี้เป็นต้นเหตุแห่งความสับสนอยู่มาก แม้ว่าจะไม่ได้ใช้ในกรณีการอนุญาตโตตุลาการระหว่างประเทศ ทำให้มีข้อโต้แย้งที่ว่าข้อเท็จจริงในอนุญาตโตตุลาการ นั้นไม่ใช่กระบวนการทางศาล โดยบุคคลที่ไม่ใช่ทนายความ อาจเกิดก่อนการพิจารณาของศาล และยิ่งกว่านั้น โดยลักษณะของการอนุญาตโตตุลาการ คู่สัญญาตกลงที่จะใช้การระงับข้อพิพาทโดยอนุญาตโตตุลาการมากกว่าฟ้องร้องกันในศาล แต่อย่างไรก็ดีคดีนี้ก็ป็นคดีที่พลิกแนวทางในการเปิดเสรีสำหรับทนายความที่จะเข้ามาทำงานในประเทศสิงคโปร์ได้ง่ายขึ้นกว่าเดิม

Singapore or draws or prepares any document or instrument relating to any proceeding in the courts in Singapore; or

2. Shall be guilty of an offence and shall be liable on conviction to a fine not exceeding \$1,000 or to imprisonment for a term not exceeding six months or to boths."

จากการศึกษาพบว่าสิงคโปร์ได้รับเอกภพหมายต้นแบบทั้งฉบับมาปรับใช้ในประเทศโดยการออกกฎหมายอนุญาตตุลาการระหว่างประเทศออกม่อีกฉบับ เพื่อใช้ในข้อพิพาทระหว่างประเทศที่ชัดเจนขึ้นกว่าแต่ก่อน และนอกจากที่จะรับเอกภพหมายต้นแบบมาใช้ทั้งฉบับแล้ว สิงคโปร์ยังได้ผนวกเอาข้อบัญญัติที่เห็นว่าเป็นประโยชน์และสอดคล้องกับความต้องการของผู้ใช้ทั้งในด้านแนวทางการพิจารณา และการบังคับใช้คำชี้ขาด โดยการนำเอาบางส่วนของกฎหมายอนุญาตตุลาการภายในประเทศ ปี 1953 และกฎหมายอนุญาตตุลาการของอังกฤษ 1996 ผนวกเข้าในกฎหมายอนุญาตตุลาการระหว่างประเทศของสิงคโปร์

4.3. ผลกระทบของการรับกฎหมายต้นแบบในสิงคโปร์

4.3.1. ผลกระทบทางด้านกฎหมาย

สำหรับผลกระทบทางด้านกฎหมายที่สำคัญก็คือ ผลสำเร็จของการบัญญัติกฎหมายอนุญาตตุลาการระหว่างประเทศในสิงคโปร์ฉบับใหม่ ในปี 1994 ซึ่งเป็นการรวบรวมกฎหมายที่สำคัญ โดยนำเอาแนวความคิดและหลักกฎหมายที่ได้พัฒนาแล้วในประเทศต่าง ๆ โดยส่วนใหญ่จะเป็นประเทศที่อยู่ในเครือจักรภพของอังกฤษ รวมทั้งกฎหมายของอังกฤษ นั้นหมายความว่า สิงคโปร์ได้พยายามที่จะนำเอารูปแบบกฎหมายอนุญาตตุลาการระหว่างประเทศในระบบคอมมอนลอว์มาบัญญัติใช้ในประเทศเพื่อสร้างกฎหมายที่เป็นที่ยอมรับของกลุ่มประเทศคอมมอนลอว์ และประเทศอื่น ๆ ในฐานะประเทศที่มีกฎหมายอนุญาตตุลาการระหว่างประเทศที่ชัดเจน

ในการเลือกหลักกฎหมายเพื่อเปลี่ยนแปลงหลักเกณฑ์ในกฎหมายต้นแบบมิได้เป็นการบัญญัติในลักษณะที่ขัดแย้งกับหลักการของกฎหมายต้นแบบ เนื่องจากวัตถุประสงค์ของกฎหมายต้นแบบต้องการให้ประเทศที่ใช้กฎหมายอนุญาตตุลาการได้ปรับปรุงกฎหมายภายในประเทศในเรื่องการอนุญาตตุลาการระหว่างประเทศให้มีความสอดคล้องและเป็นเอกภาพในสังคมระหว่างประเทศ

แต่บทบัญญัติบางบทที่ได้มีการเปลี่ยนแปลงนั้นเป็นการสร้างความสอดคล้องในระบบกฎหมายของสิงคโปร์ รวมทั้งสร้างความสะดวกให้กับผู้มาใช้บริการอนุญาตตุลาการระหว่างประเทศในประเทศสิงคโปร์เป็นสำคัญ โดยนำเอาประสบการณ์จากประเทศเครือจักรภพเป็นต้นแบบ ว่าแนวทางใดที่ผู้ให้บริการเห็นประโยชน์ในประเทศนั้น ๆ มาปรับใช้ อาทิเช่น เรื่องความคุ้มกันอนุญาตตุลาการของสิงคโปร์ได้นำเอาหลักเกณฑ์ในเรื่องนี้ของนิวซีแลนด์มาบัญญัติเลียนแบบ

เรื่องการประนีประนอมข้อพิพาท (Conciliation Proceedings) ซึ่งได้นำเอาแนวทางของฮ่องกงมาใช้ โดยเห็นความสำคัญของวัฒนธรรมในเอเชียตะวันออก ที่เห็นว่าการเจรจาประนีประนอมยอมความในข้อพิพาทนั้นเป็นเรื่องที่สำคัญ และดีกว่ากระบวนการศาล โดยเฉพาะความคิดอันนี้เป็นเรื่องที่แตกต่างกันจากตะวันตกอย่างสิ้นเชิง โดยความคิดทางตะวันตกเห็นว่า การอนุญาตตุลาการเป็นเรื่องของศาลอีกรูปแบบหนึ่งที่มีได้เรียกผู้ตัดสินว่าผู้พิพากษา แต่เป็นเพียงตัวกลางเพื่อตัดสินข้อพิพาทในลักษณะเดียวกับศาล แต่ความผูกพันน้อยกว่าคำพิพากษา ส่วนแนวคิดทางตะวันออกมองว่ากระบวนการใด ๆ เพื่อระงับข้อพิพาทนอกศาลนั้นมิใช่กระบวนการศาลหรือเกี่ยวข้องกับกระบวนการทางศาลเลย

แนวความคิดที่ขัดแย้งกัน เช่นนี้ ทำให้ปรัชญาทางด้านอนุญาตตุลาการของทั้งตะวันตกและตะวันออกแตกต่างกัน ซึ่งคนในตะวันตกจะใช้วิธีการอนุญาตตุลาการเพื่อตัดสินข้อพิพาทในลักษณะเผชิญหน้ากัน (Confrontation) คล้ายกับศาลแต่สำหรับทางตะวันออกใช้การอนุญาตตุลาการในลักษณะที่มีความสัมพันธ์ที่ติดต่อกัน (Relationship and Compromise) เพื่อยุติปัญหาทางการค้าสำหรับเรื่องการประนีประนอมข้อพิพาทนี้เพิ่งได้รับการยอมรับในกระบวนการอนุญาตตุลาการในประเทศทางยุโรปไม่นาน แต่สำหรับทางเอเชียแล้ว การประนีประนอมข้อพิพาทเป็นเรื่องที่ยอมรับกันมานานแล้วแต่มิได้บัญญัติชัดเจนในเรื่องการประนีประนอมข้อพิพาทก่อนการอนุญาตตุลาการ

รวมทั้งเรื่องการพิจารณาคดีของศาลในกระบวนการพิจารณาคดีพาณิชย์ ซึ่งบัญญัติตามกฎหมายอังกฤษ เนื่องจากให้ความสำคัญกับการขนส่งทางเรือ อันเป็นเรื่องแรกเริ่มของการพัฒนากฎหมายการค้าระหว่างประเทศมาแต่อดีต เพราะสิงคโปร์เป็นอู่ต่อและซ่อมเรือรวมทั้งเป็นเมืองท่าที่สำคัญของภูมิภาคนี้ และเพื่อตอกย้ำความเป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องการระงับข้อพิพาทในเรื่องการขนส่งระหว่างประเทศทางเรือ โดยเลียนแบบอังกฤษ รวมถึงเรื่องการยอมรับกระบวนการพิจารณาแบบไต่สวนตามแนวทางของอังกฤษ ซึ่งเป็นวิธีพิจารณากฎหมายของประเทศในระบบซีวิลลอว์ เพื่อสร้างความยืดหยุ่นให้กับการใช้กฎหมายสบัญญัติของสิงคโปร์มิให้เป็นการพิจารณาแบบคอมมอนลอว์จนเกินไป ส่งผลให้นักกฎหมายจากต่างประเทศที่อยู่ในกระบวนการอนุญาตตุลาการสามารถเลือกใช้วิธีพิจารณาที่มีความถนัดมากกว่าได้ เป็นต้น

จากการศึกษาในเรื่องกฎหมายที่มีแนวโน้มเปลี่ยนแปลงไปของกฎหมายในสิงคโปร์ เริ่มมีการนำเอาแนวความคิดที่หลากหลายมากขึ้นมาใช้โดยพิจารณาความต้องการของผู้ใช้เป็นสำคัญ ซึ่งความสำเร็จของสิงคโปร์นั้นอาจจะดูได้จากจำนวนคดีที่มีมากขึ้นทุก ๆ ปี นับแต่ได้ตั้งศูนย์ SIAC

และใช้บังคับกฎหมาย IAA ในปี 1995 (ดู Figure 1 หน้า 60-61.) มีการยอมรับและเลือกที่จะมาใช้บริการในประเทศสิงคโปร์มากขึ้นทุก ๆ ปี จนพัฒนาไปสู่การสร้างระบบการระงับข้อพิพาทอย่างครบวงจรขึ้นในสิงคโปร์ ทั้งศูนย์การระงับข้อพิพาทโดยอนุญาโตตุลาการของสิงคโปร์ และศูนย์การไกล่เกลี่ย รวมทั้งวิธีการพิจารณาแบบ mini-trial ซึ่งกำหนดวงเงินข้อพิพาททางซื้อขายและใช้ทำเรือที่สิงคโปร์ ให้ใช้ SINGAPORE BUNKER CLAIMS PROCEDURE - "SBC Term".⁸⁸ และสัญญาก่อสร้าง⁸⁹ เป็นเรื่องเฉพาะต่าง ๆ มากขึ้น รวมถึงการปรับแก้กฎหมายวิชาชีพทนายความในสิงคโปร์ซึ่งยอมรับนักกฎหมายต่างประเทศมีส่วนร่วมในคดีอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศได้อย่างเสรี ส่งผลให้การอนุญาโตตุลาการเป็นไปอย่างเสรีและมีความรวดเร็วยิ่งขึ้น

และจากความสำเร็จในการสร้างกฎหมายอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศจนเป็นที่ยอมรับในเอเชียนี้เอง สิงคโปร์ได้สร้างกฎหมายอนุญาโตตุลาการที่สมบูรณ์แบบให้กับประเทศในระบบคอมมอนลอว์โดยเป็นต้นแบบให้ประเทศที่อยู่ในระบบคอมมอนลอว์ได้ปรับใช้กฎหมายต้นแบบว่าด้วยการอนุญาโตตุลาการพาณิชย์ระหว่างประเทศ 1985 ไปปรับใช้ในประเทศของตนได้ง่ายขึ้น แต่อย่างไรก็ดีประเทศทั้งหลายนั้นต้องตระหนักว่าความเข้มแข็งและความยอมรับด้านกฎหมายก็ไม่ได้ประกันว่าประเทศนั้นจะประสบความสำเร็จในเชิงเศรษฐกิจเสมอไป แต่ในทางกลับกันความสำเร็จทางเศรษฐกิจก็ไม่อาจจะสำเร็จได้หากขาดโครงสร้างกฎหมายที่ดีเป็นพื้นฐานได้

4.3.2. ผลกระทบในเชิงเศรษฐกิจและสังคม

1) ผลกระทบในเชิงเศรษฐกิจ

จากการศึกษาในเรื่องนี้พบว่าสิงคโปร์มีแผนการพัฒนาในเรื่องการให้บริการทางด้านกฎหมายมาตั้งแต่ปี 1985⁹⁰ เพื่อกระตุ้นให้เกิดการค้าและการลงทุนในสิงคโปร์ โดยนำเอาเรื่องการให้บริการระงับข้อพิพาทระหว่างประเทศนอกศาล เพื่อสร้างรายได้ให้กับรัฐ โดยการพยายามสร้างความดึงดูดใจให้กับผู้ให้บริการในการใช้ศูนย์ SIAC และ SMC ในการระงับข้อพิพาทระหว่าง

⁸⁸ See www.siac.org.sg/sbcterm.htm.

⁸⁹ Philip Chan, "Arbitration in Construction Disputes", in www.lawgazette.com.sg/2000-1/jan00.23.htm.

⁹⁰ พิชัยศักดิ์ ทรยางกูร, "การอนุญาโตตุลาการในทางการค้าระหว่างประเทศ", นิติสยามปริทัศน์ 43, คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสยาม, 2543, หน้า 27-28. Economic Plan 1985 of Singapore.

ประเทศสิงคโปร์ จนกระทั่งการใช้กฎหมายอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศในการแบ่งแยกข้อพิพาทในประเทศหรือระหว่างประเทศให้ชัดเจนและสร้างความเชื่อถือให้กับศูนย์การระงับข้อพิพาทในหลาย ๆ วิธีในการส่งเสริมการอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศ อาทิเช่น ค่าใช้จ่ายความสะดวกทางด้านสาธารณูปโภค จุดเด่นในเรื่องการเป็นศูนย์กลางการค้าและการเงินในภูมิภาคนี้รวมถึงการสร้างความเชื่อมั่นให้กับอนุญาโตตุลาการผู้ตัดสินคดี ที่มีรายชื่อในศูนย์ SIAC จะสังเกตได้ว่าส่วนใหญ่ไม่ใช่ นักกฎหมายหรือผู้เชี่ยวชาญในสิงคโปร์ แต่เป็นอนุญาโตตุลาการที่มาจากต่างประเทศ นั้นย่อมเป็นการรับประกันคุณภาพของตัวอนุญาโตตุลาการผู้ตัดสินให้กับศูนย์ SIAC จึงไม่เป็นที่แปลกใจเลยเพราะเหตุใดจำนวนคดีในประเทศสิงคโปร์จึงมีเพิ่มขึ้นทุก ๆ ปี และสามารถยกระดับความสามารถในเรื่องการอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศในสิงคโปร์ให้เป็นที่ยอมรับของนานาชาติ ให้ยอมรับและเลือกใช้ศูนย์และกฎหมายอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศในสิงคโปร์ และนั่นหมายความว่าถึงรายได้ของประชาชนและของรัฐในการให้บริการอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศที่จะเข้ามาให้บริการ

2) ผลกระทบทางด้านสังคม

ความเปลี่ยนแปลงในพฤติกรรมของผู้คนในสังคมของสิงคโปร์ในเรื่องนี้ ซึ่งอาจจะมีน้อยมากเมื่อเทียบกับประเทศอื่น ๆ ในเอเชีย เนื่องจากประชากรในสิงคโปร์ได้รับการศึกษาและถูกปลูกฝังแนวความคิดเป็นแบบตะวันตกมานานนับแต่สมัยยุคอาณานิคมและการปรับตัวของผู้คนในช่วงนั้น ทำให้ประชาชนในสิงคโปร์มีแนวความคิดต่าง ๆ จากสังคมของเอเชียอื่น ๆ อาจจะมีความคิดแนวตะวันตกมากกว่าตะวันออกในเรื่องการใช้การฟ้องร้องกันมากกว่าที่จะใช้การประนีประนอมกัน การใช้การอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศ ในความคิดของคนในสิงคโปร์จึงเป็นเพียงวิธีการในการสร้างรายได้เข้าประเทศซึ่งเป็นรูปแบบของการให้บริการทางกฎหมายในการระงับข้อพิพาทเอกชนระหว่างประเทศอีกวิธีหนึ่งเท่านั้น⁹¹

จากการวิเคราะห์ถึงรายละเอียดในการปรับใช้กฎหมายอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศในสิงคโปร์และรวมถึงการพิจารณาถึงผลกระทบในด้านต่าง ๆ ทั้งทางด้านกฎหมายและทางด้านเศรษฐกิจและสังคมแล้ว จะพบว่าสิงคโปร์เป็นประเทศที่ดำเนินการพัฒนากฎหมายเพื่อตอบสนองความต้องการของสังคม ทั้งสังคมภายในประเทศและสังคมโลก แต่การพัฒนาในด้านต่าง ๆ นั้นก็เพื่อให้สิงคโปร์เป็นประเทศที่ศูนย์กลางทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรมที่ได้รับการยอมรับในภูมิภาคนี้เป็นสำคัญ

⁹¹ เรื่องเดียวกัน